

100
ANYS

FINCAS ANZIZU

RAMON BALASCH

FINCAS ANZIZU

1904-2004

Amb la col·laboració de Con la colaboración de
JOSEP M. DE ANZIZU I FUREST

Amb un pròleg del M. H. SR. Con un prólogo del M. H. SR.
PASQUAL MARAGALL I MIRA
President de la Generalitat de Catalunya

CLIPMÈDIA EDICIONS
BARCELONA 2004

COBERTA / CUBIERTA
OBRA ORIGINAL DE RAMON ROGENT,
BARCELONA DES DE PARÍS.
(PARÍS, OCTUBRE DE 1953.)
COL. PARTICULAR FINCAS ANZIZU.

PRIMERA EDICIÓ / PRIMERA EDICIÓN
OCTUBRE DE 2004

© TEXT/TEXTO, RAMON BALASCH, 2004
© PRÒLEG/PRÓLOGO, PASQUAL MARAGALL I MIRA, 2004

DIRECCIÓ DEL PROJECTE / DIRECCIÓN DEL PROYECTO
JOSEP M. DE ANZIZU - RAMON BALASCH

DIRECCIÓ D'ART / DIRECCIÓN DE ARTE
DISSENY GRÀFIC / DISEÑO GRÁFICO
JORGE COLOMBO

FOTOGRAFIA
RICHARD JENSEN
ARXIU J.M. ANZIZU-T. ROBERTS

OBRES REPRODUÏDES / OBRAS REPRODUCIDAS
HOMENATGE A MIRÓ PER JOSEP GUINOVART © VEGAP, BARCELONA 2004
GRAVAT D'AURORA ALTISENT
LITOGRAFIA DE J. SERRA LLIMONA

ISBN 84-609-2084-4
D.L. B-42.057-2004

IMPRÈS / IMPRESO
GRÀFIQUES CIRERA
CASTELLTERÇOL (BARCELONA)

VERSIÓN CASTELLANA:
RAMON BALASCH

SOTA LES SANCIIONS ESTABLERTES PER LES LLEIS, QUEDEN RIGOROSAMENT PROHIBIDES, SENSE L'AUTORITZACIÓ PER ESCRIT DELS TITULARS DEL COPYRIGHT, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA PER QUAISEVOL MITJÀ O PROCEDIMENT INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA I EL TRACTAMENT INFORMÀTIC I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

BAJO LAS SANCIONES ESTABLECIDAS POR LAS LEYES, QUEDAN RIGUROSAMENTE PROHIBIDAS, SIN LA AUTORIZACIÓN POR ESCRITO DE LOS TITULARES DEL COPYRIGHT, LA REPRODUCCIÓN TOTAL O PARCIAL DE ESTA OBRA POR CUALQUIER MEDIO O PROCEDIMIENTO INCLLYENDO LA REPROGRAFÍA Y EL TRATAMIENTO INFORMÁTICO Y LA DISTRIBUCIÓN DE EJEMPLARES DE ESTA EDICIÓN MEDIANTE ALQUILER O PRÉSTAMO PÚBLICOS.

SUMARI SUMARIO

PRÓLOGO PRÒLEG,	M.H. Sr. Pasqual Maragall, President de la Generalitat de Catalunya.....	7
PRELIMINAR,	per Jacques Bollet i Josep M. de Anzizu.....	9
ELS ANZIZU AL SEGLE XIX	D'Andoain a Madrid i de Madrid a Barcelona (passant per Tàrrega)	
LOS ANZIZU EN EL SIGLO XIX	De Andoain a Madrid y de Madrid a Barcelona (pasando por Tàrrega).....	13
1 ETAPA (1904-1936)	Inici del despatx Anzizu Inicio del despacho Anzizu.....	19
2 ETAPA (1936-1939)	El temps de la guerra civil El tiempo de la guerra civil.....	27
3 ETAPA (1940-1975)	La represa La reanudación.....	31
4 ETAPA (1975-2002)	Tercera generació: Rejuveniment Tercera generación: Rejuvenecimiento.....	43
5 ETAPA (2002-2004)	Mirant al futur Mirando al futuro.....	55
CLIENTS I COL-LABORADORS CLIENTES Y COLABORADORES	59
CRONOLOGIA 1904-2004	61

En el delta tan fèrtil de la Catalunya renaixent, al llarg del segle XIX i al primer tomb del segle XX, hi prosperen tota mena d'iniciatives, socials, polítiques i econòmiques. Terra d'acollida, Barcelona atreu ciutadans de tots els racons de la península que hi planten les seves arrels i s'hi integren fins al punt que a hores d'ara són noms tan familiars i entranyables que costa fer-se una idea, si no és per llibres com aquest, de l'origen i l'antiguitat dels seus llinatges.

Els Anzizu pertanyen a aquells emprenedors que, provinents del País Basc i després de fer carrera universitària a Madrid, arriben aquí a través, en aquest cas, d'una càtedra de Farmàcia. I de seguida entren a formar part dels nuclis dirigits d'un país que aposta per la revolució industrial que culmina amb l'Exposició Universal de 1888; per l'eclosió de les seves potencialitats econòmiques i alhora per la preservació de la seva personalitat cultural.

No són gaires les iniciatives empresarials i professionals que hagin sobreviscut als greus avatars del segle XX. Més enllà de guerres i canvis de règim, els Anzizu han fet el relleu generacional d'una manera modèlica i per mèrits propis s'han convertit en un paradigma de valors. Així, aquesta integració d'una família de professionals d'origen basc en la societat catalana es fa a partir de determinats valors culturals a nivell professional:

En el delta tan fèrtil de la Catalunya renaciente, a lo largo del siglo XIX y primeros lustros del siglo XX, prosperan toda clase de iniciativas, sociales, políticas y económicas. Tierra de acogida, Barcelona atrae ciudadanos de todos los rincones de la península que plantan en ella sus raíces y se integran hasta el punto que en estos momentos sus nombres resultan tan familiares y entrañables que cuesta hacerse una idea, si no es por libros como este, del origen y la antigüedad de sus linajes.

Los Anzizu pertenecen a aquellos emprenedores, que, provenientes del País Vasco y tras hacer carrera universitaria en Madrid, llegan aquí a través, en este caso, de una cátedra de Farmacia. Y enseguida entran a formar parte de los núcleos dirigentes de un país que apuesta por la revolución industrial que culmina con la Exposición Universal de 1888; por la eclosión de sus potencialidades económicas y a la vez por la preservación de su personalidad cultural.

No son muchas las iniciativas empresariales y profesionales que hayan sobrevivido a los graves avatares del siglo XX. Más allá de guerras y cambios de régimen, los Anzizu han hecho el relevo generacional de una manera modèlica y por méritos propios se han convertido en un paradigma de valores. Así, esta integración de una familia de profesionales de origen vasco en la sociedad catalana se hace a partir de determinados valores culturales a nivel

integritat, seriositat, bona organització i estima envers les persones. Al llarg de tres generacions, els Anzizu han intentat conservar i refermar aquests principis més enllà de les finalitats de tipus econòmic.

Però han fet molt més. Han sabut plasmar en cada circumstància l'adaptació als canvis de l'entorn. I d'una manera molt especial en tres moments clau: en superar el trasbals que significà la Guerra Civil, en el rejueniment organitzatiu d'una petita empresa del sector de serveis els anys 70 i, recentment, a l'hora d'incorporar-se a un grup europeu important sota l'impuls d'una de les més rellevants institucions financeres de l'Estat francès, com és La Caisse des Dépôts.

Per tot això em plau felicitar tot l'equip de Fincas Anzizu en la celebració del seu centenari, agrair-los el seu coratge i desitjar-los tota mena d'èxits i de prosperitat.

profesional: integridad, seriedad, buena organización y aprecio hacia las personas. A lo largo de tres generaciones, los Anzizu han intentado conservar y fortalecer estos principios más allá de las finalidades de tipo económico.

Pero han hecho mucho más. Han sabido plasmar en cada circunstancia la adaptación a los cambios del entorno. Y de un modo muy especial en tres momentos clave: al superar la colectivización durante los años de la Guerra Civil, en el rejuvenecimiento organizativo de una pequeña empresa del sector de servicios en los años 70 y, recientemente, en el momento de incorporarse a un grupo europeo importante bajo el impulso de una de las más relevantes instituciones financieras del Estado francés, como es La Caisse des Dépôts.

Por todo ello me es grato felicitar al equipo de Fincas Anzizu en la celebración de su centenario, agradecerle su coraje y desearle toda clase de aciertos y prosperidad.

M.H.SR. Pasqual Maragall i Mira,
President de la Generalitat de Catalunya

Encara que pugui semblar el contrari, les organitzacions empresarials tenen, com a terme mitjà, una esperança de vida inferior al de les persones físiques. Un estudi dirigit pel professor holandès Arie de Geus a la fi dels anys noranta (*The living company*, edit. Harvard Business School Press), així ho indica: segons les dades estadístiques recollides, el terme mitjà de vida de les empreses no arriba als cinquanta anys i són relativament molt poques les que compleixen els cent anys.

Arie de Geus assenyala en el seu estudi les quatre característiques principals que semblen reunir totes les "living companies" o "empreses de llarga vida":

- consciència de constituir un grup humà amb identitat pròpia;
- tolerància amb les opinions dels seus membres i, en conseqüència, estructura descentralitzada;
- conservadorisme en l'aspecte financer; i, per sobre de tot,
- capacitat d'adaptació constant als canvis de l'entorn.

Pot dir-se que Fincas Anzizu ha mantingut, al llarg dels seus cent anys de vida, aquestes característiques i, com pot veure's a través del text d'aquesta publicació, ha estat també capaç de sobreviure als canvis de l'entorn en moments d'especial dificultat, molt especialment el període de la Guerra Civil espanyola i la transició, en els anys

Aunque pueda parecer lo contrario, las organizaciones empresariales tienen, como promedio, una esperanza de vida inferior al de las personas físicas. Un estudio dirigido por el profesor holandés Arie de Geus a finales de los años noventa (*The living company*, edit. Harvard Business School Press), así lo indica: según los datos estadísticos recogidos, el promedio de vida de las empresas no llega a los cincuenta años y son relativamente muy pocas las que cumplen los cien años.

Arie de Geus señala en su estudio las cuatro características principales que parecen darse en todas las "living companies" o "empresas de larga vida":

- conciencia de constituir un grupo humano con identidad propia;
- tolerancia con las opiniones de sus miembros y, en consecuencia, estructura descentralizada;
- conservadurismo en el aspecto financiero; y, por encima de todo,
- capacidad de adaptación constante a los cambios del entorno.

Puede decirse que Fincas Anzizu ha mantenido, a lo largo de sus cien años de vida, estas características y, como puede verse a través del texto de esta publicación, ha sido también capaz de sobrevivir a los cambios del entorno en momentos de especial dificultad, muy especialmente el periodo de la Guerra Civil española y la transición, en los años

OBRA ORIGINAL DE RAMON ROGENT,
BARCELONA DES DE PARÍS.
 (PARÍS, OCTUBRE DE 1953.)
 COL. PARTICULAR FINCAS ANZIZU.

setanta, de la segona a la tercera generació.

Enfront de la impossibilitat d'assegurar la transició a una quarta generació de la família propietària, el propietari i els directius de Fincas Anzizu van prendre la decisió –innovadora en el sector de serveis immobiliaris del nostre país– d'integrar-se en un grup europeu important i d'aquesta manera assegurar no solament la seva continuïtat sinó també, i sobretot, poder plantar cara amb més garanties a la demanda de serveis immobiliaris que cada vegada més tindran un component internacional.

Des d'aquestes línies i representant el sentir dels clients, col·laboradors i amics de Fincas Anzizu, volem valorar i agrair la labor realitzada pels nostres antecessors a tots els nivells i al mateix temps fem vots perquè en aquesta nova etapa sapiguem trobar el necessari equilibri entre la tradició heretada i les demandes del nostre entorn actual i futur.

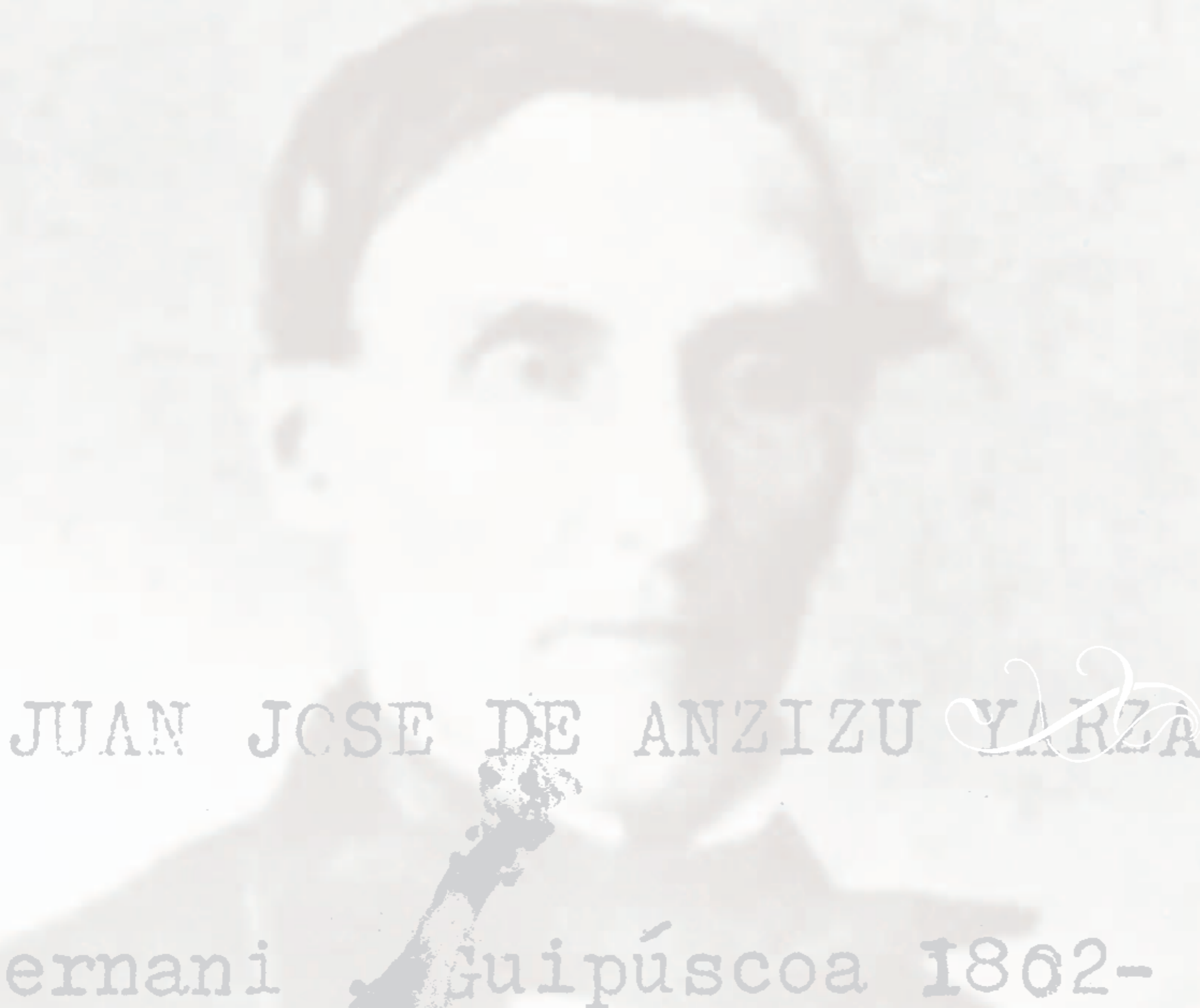
setenta, de la segona a la tercera generación.

Frente a la imposibilidad de asegurar la transición a una cuarta generación de la familia propietaria, el propietario y los directivos de Fincas Anzizu tomaron la decisión –innovadora en el sector de servicios inmobiliarios de nuestro país– de integrarse en un grupo europeo importante y de este modo asegurar no solamente su continuidad sino también, y sobre todo, poder hacer frente con más garantías a la demanda de servicios inmobiliarios que cada vez más tendrán un componente internacional.

Desde estas líneas y representando el sentir de los clientes, colaboradores y amigos de Fincas Anzizu, queremos valorar y agradecer la labor realizada por nuestros antecesores a todos los niveles y al mismo tiempo hacemos votos para que en esta nueva etapa sepamos encontrar el necesario equilibrio entre la tradición heredada y las demandas de nuestro entorno actual y futuro.

Josep M. de Anzizu

Jacques Bollet

JUAN JOSE DE ANZIZU YARZA

ernani Guipúscoa 1802-

ELS ANZIZU

AL SIGLO XIX

LOS ANZIZU

EN EL SIGLO XIX

JUAN JOSÉ DE ANZIZU YARZA

MERCÈ GIRONA AGRAFEL

D'ANDOAIN A MADRID I DE MADRID A BARCELONA (PASSANT PER TÀRREGA)

L'origen dels Anzizu catalans cal anar a trobar-lo al País Basc: els seus avantpassats tenien un baserri o "caserío" ubicat a Andoain, prop de Sant Sebastià, situat en un terreny una mica muntanyós, amb prats i boscos, molt típic d'Euskadi. D'aquí li ve el nom original *Antzizu*, que en euskera significa "abundància de pasturatges".

Alguns Anzizu es van traslladar a Hernani, molt a prop d'Andoain, on va néixer, el 1802, Juan José de Anzizu y de Yarza, fill d'un metge, el qual, al cap dels anys, es traslladaria a Madrid per cursar la carrera de Farmàcia.

Home estudiós i intel·ligent, va treure el doctorat i va arribar, molt jove, a ser farmacèutic del rei Ferran VII. El metge de Ferran VII era de la ciutat de Tàrrega i probablement va ser a través d'ell que Juan José va conèixer Mercè Girona i Agrafel, germana del financer català Manuel Girona, amb la qual es va casar el 1831. Posteriorment, el matrimoni Anzizu-Girona va traslladar-se a viure a Barcelona on Juan José va arribar a ser Degà de la Facultat de Farmàcia.

SOR EULÀLIA DE ANZIZU CRITICA LA CATEDRAL

Una de les seves nétes va ser la famosa poetessa Mercè Anzizu i Vila (1868-1916), més coneguda com a Sor Eulàlia de Anzizu, monja clarissa de Pedralbes.

DE ANDOAIN A MADRID Y DE MADRID A BARCELONA (PASANDO POR TÀRREGA)

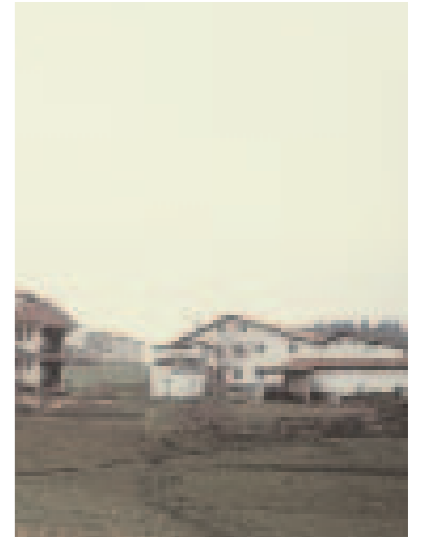
Para encontrar el origen de los Anzizu catalanes es preciso ir al País Vasco: sus antepasados tenían un baserri o caserío, sito en Andoain, cerca de San Sebastián, ubicado en un terreno algo montañoso, con prados y bosques, muy típico de Euskadi. De aquí le viene el nombre original *Antzizu*, que en euskera significa "abundancia de pastos".

Algunos Anzizu se trasladaron a Hernani, muy cerca de Andoain, dónde nació, en 1802, Juan José de Anzizu y de Yarza, hijo de un médico, quien, al cabo de los años, se trasladaría a Madrid para cursar la carrera de Farmacia.

Hombre estudioso e inteligente, sacó el doctorado y llegó, muy joven, a ser farmacéutico del rey Fernando VII. El médico de Fernando VII era de la ciudad de Tàrrega y probablemente fue a través de él que Juan José conoció a Mercè Girona Agrafel, hermana del financiero catalán Manuel Girona, con la cual se casó en 1831. Posteriormente, el matrimonio Anzizu-Girona mudó a Barcelona donde Juan José llegó a ser Decano de la Facultad de Farmacia.

SOR EULÀLIA DE ANZIZU CRITICA LA CATEDRAL

Una de sus nietas fue la famosa poetisa Mercè Anzizu Vila (1868-1916), más conocida como Sor Eulàlia de Anzizu, monja clarisa de Pedralbes.

CASERIO ANTZIZU. ANDOAIN, GIPUZKOA

JOSEP MARIA DE ANZIZU I MORELL, FUTUR FUNDADOR DE FINCAS ANZIZU

El 1887, Sor Eulàlia, que s'havia encarregat de les reformes del monestir de Pedralbes i tenia, doncs, una opinió formada sobre aquesta mena d'intervencions, va publicar un llarg poema, molt crític, dedicat al seu oncle Manuel Girona, el parent que sufragava la construcció de la nova façana de la catedral de Barcelona. Aquesta veu apassionada i discordant li diu *A un oncle*:

*Tots els fills de Barcelona
pregunten sentint sa veu:
toquen a mort les campanes
del campanar de la Seu!*

El fill de Juan José, Joan de Anzizu i Girona, es va casar amb Ignàsia Morell i Isern, amb la qual va tenir tres fills. Un d'ells va ser Josep Maria de Anzizu i Morell, el futur fundador de Fincas Anzizu. Aquest, al seu torn, es va casar amb Josefina Borrell de Zulueta, amb la qual va tenir un únic fill, que es va dir Josep Ignasi, segona baula de la saga de Fincas Anzizu.

Sor Eulàlia encara va ser a temps de dedicar aquests versos al seu nebot el dia de la seva Primera Comunió:

*Com una perla de gebrada
damunt del lliri del teu cor,
Jesús vingué eixa matinada
per destil·lar-hi sa dolçor.
No oblidis mai eixa besada
d'un Déu per tu ferit d'amor.*

En 1887, Sor Eulàlia, que se había encargado de las reformas del monasterio de Pedralbes y tenía, pues, una opinión formada sobre dicha clase de intervenciones, publicó un largo poema, muy crítico, dedicado a su tío Manuel Girona, el pariente que sufragaba la construcción de la nueva fachada de la catedral de Barcelona. Esta voz apasionada y dissonante le dice *A un tío*:

*Todos los hijos de Barcelona
preguntan sintiendo su voz:
¡tocan a muerte las campanas
del campanario de la Catedral!*

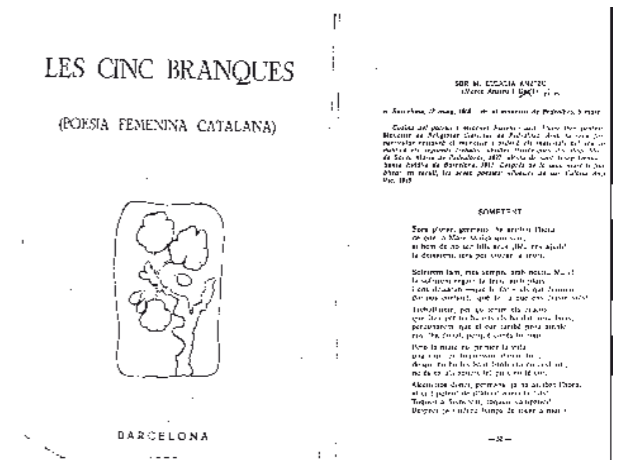
El hijo de Juan José, Joan de Anzizu y Girona, se casó con Ignàsia Morell y Isern, con la cual tuvo tres hijos. Uno de ellos fue Josep Maria de Anzizu y Morell, el futuro fundador de Fincas Anzizu. Este, a su vez, se casó con Josefina Borrell de Zulueta, con quien tuvo un único hijo, llamado Josep Ignasi, segundo eslabón de la saga de Fincas Anzizu.

Sor Eulàlia todavía pudo dedicar estos versos a su sobrino el día de su Primera Comunió:

*Como una perla de escarcha
encima del lirio de tu corazón,
Jesús vino esa madrugada
para destilar su dulzura.
No olvides nunca este beso
de un Dios por ti herido de amor.*

SOR EULÀLIA DE ANZIZU, NOTÍCIA I VERSOS

PORTADA INTERIOR DEL LLIBRE LES CINC BRANQUES

FINCAS ANZIZU (1904 - 2004)

1904
PRIMERA ETAPA
1936

FUNDACIÓ DEL DESPATX ANZIZU:
“A FINALS DEL 1904”

FUNDACIÓN DEL DESPACHO ANZIZU:
“A FINALES DEL 1904.”

DEDICATÒRIA A JOSEP MARIA DE ANZIZU I MORELL,
AL REVERS DE LA FOTOGRAFIA DE GRUP QUE IL·LUSTRA
EL CAPÍTOL

PRIMERA LOCALITZACIÓ, 1904: PELAI 48, PRAL-2

Així explicava, a les seves *Memòries* a finals dels anys vuitanta el fill del fundador, Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, els inicis:

«El despatx Anzizu va ser fundat per Josep Maria de Anzizu Morell el dia 1 de gener de 1904, poc temps després d'acabar la carrera d'advocat a la Universitat de Barcelona. Abans, el meu pare havia fet pràctiques en el despatx del Sr. Narcís Pla i Deniel, advocat de molt prestigi a la ciutat».

«La primera localització del despatx –inicialment només de Procurador dels Tribunals– va ser a Pelai 48, principal segona, en una habitació de la casa dels seus pares. Tenia un sol col·laborador, amb qui escrivien –a mà– totes les demandes i documents, incloses les còpies.»

«A causa de la seva serietat, ben aviat alguns dels clients judicials li varen demanar que administrés les seves finques. Aquesta activitat va començar a finals del 1904.»

Josep Maria de Anzizu Morell era, segons molt diversos testimonis recollits al llarg dels anys, un home religiós, senzill, de gran rectitud moral, seriós però amic de la broma, dotat d'un gran sentit comú i, per sobre de tot, una “bona persona”.

Molt ben relacionat amb juristes i polítics de l'època –Cambó, Duran i Ventosa,

PRIMERA LOCALIZACIÓN, 1904: PELAI 48, PRAL-2

Así explicaba, en sus *Memorias* a finales de los años ochenta el hijo del fundador, Josep Ignasi de Anzizu y Borrell, los inicios:

«El despacho Anzizu fue fundado por Josep Maria de Anzizu Morell el día 1 de enero de 1904, poco tiempo después de acabar la carrera de abogado en la Universidad de Barcelona. Antes, mi padre había hecho prácticas en el despacho del Sr. Narcís Pla i Deniel, abogado de mucho prestigio de la ciudad».

«La primera localización del despacho –inicialmente sólo de Procurador de los Tribunales– fue en Pelai 48, principal segunda, en una habitación de la casa de sus padres. Tenía un solo colaborador, con quien escribían –a mano– todas las demandas y documentos, incluidas las copias.»

«Debido a su seriedad, pronto algunos de sus clientes judiciales le pidieron que administrara sus fincas. Esta actividad empezó a finales de 1904.»

Josep Maria de Anzizu Morell era, según muy diversos testigos recogidos a lo largo de los años, un hombre religioso, sencillo, de grande rectitud moral, serio pero amigo de la broma, dotado de un gran sentido común y, por encima de todo, una “buena persona”.

Muy bien relacionado con juristas y políticos de la época –Cambó, Duran i Ven-

Pla i Deniel, Borrell, Pi i Sunyer, Serrahima, Trias de Bes, Blajot, Ventosa i Calvell, etc.– va utilitzar la seva influència per ajudar gent necessitada i per aconsellar famílies de totes les classes socials, així com diversos ordes religiosos de la ciutat. No volia entrar en política tot i la seva relació amb personatges de la “Lliga”, però en els inicis dels anys trenta alguns amics el van convèncer per formar part d'una possible llista i li deien, amb referència al seu cognom, “el catalanista amb zeta”.

Va ser ell el que va fundar i donar vida al “despatx Anzizu” i va posar les bases per al seu desenvolupament futur a partir de la confiança que la seva serietat i els seus consells inspirava als seus clients.

SEGONA LOCALITZACIÓ, 1907: BALMES 16

El 3 de maig de 1907 es va casar amb Josefina Borrell de Zulueta, amb la qual va tenir un fill, Josep Ignasi, que així ho evocava en les seves *Memòries*:

«El 1907, al casar-se el meu pare, va traslladar el despatx a la part de davant de la seva vivenda, al carrer de Balmes número 16. En aquells moments tenia quatre col·laboradors.»

El 22 d'agost de 1908 naixia Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, fill del fundador i continuador de la saga de Fincas Anzizu.

tosa, Pla i Deniel, Borrell, Pi i Sunyer, Serrahima, Trias de Bes, Blajot, Ventosa i Calvell, etc.– utilizó su influencia para ayudar a gente necesitada y para aconsejar familias de todas las clases sociales, así como distintas órdenes religiosas de la ciudad. No quería entrar en política a pesar de su relación con personajes de la “Lliga”, pero en los inicios de los años treinta algunos amigos lo convencieron para formar parte de una posible lista y le decían, en referencia a su apellido, “el catalanista con zeta”.

Fue él quien fundó y dió vida al “despacho Anzizu” y puso las bases para su desarrollo futuro a partir de la confianza que su seriedad y sus consejos inspiraban a sus clientes.

SEGUNDA LOCALIZACIÓN, 1907: BALMES 16

El 3 de mayo de 1907 se casó con Josefina Borrell de Zulueta, con la cual tuvo un hijo, Josep Ignasi. Este así lo evocaba en sus *Memorias*:

«El 1907, al casarse mi padre, trasladó el despacho a la parte de delante de su vivienda, en la calle de Balmes número 16. En aquellos momentos tenía cuatro colaboradores.»

El 22 d'agosto de 1908 nació Josep Ignasi de Anzizu y Borrell, hijo del fundador y continuador de la saga de Fincas Anzizu.

JOSEP MARIA DE ANZIZU I MORELL, ADVOCAT I
FUNDADOR DE FINCAS ANZIZU

PORTADA DEL DIARIO DE BARCELONA DE 1904 AMB L'OBERTURA DEL BUFET ANZIZU

TERCERA LOCALITZACIÓ, 1912: PASSEIG DE GRÀCIA 2, 1-2

«L'any 1912 el despatx i la vivenda se varen traslladar al Passeig de Gràcia número 2, 1-2 i al mes de setembre de 1923 a Pelai 48, primer. El total de col·laboradors era ja de nou.»

JOSEP M. DE ANZIZU I MORELL ACTUA EN NOM I REPRESENTACIÓ DE GAUDÍ

Tal com explicava Joan Bassegoda Nonell, l'Ajuntament de Barcelona va reconèixer oficialment el caràcter artístic de la Casa Milà, coneguda popularment com La Pedrera, abans que les obres s'acabessin, arran d'una sèrie de denúncies de la policia municipal l'octubre de 1909. La Comissió de l'Eixample va elaborar un informe que tenia dues parts: a la primera es constata la il·legalitat de l'excés d'edificació; a la segona part, però, s'afirmava que l'edifici en qüestió tenia un caràcter artístic indefugible i que aquesta mena d'obres no poden estar subjectes a altres normes que les que l'art aconselli.

Fins al punt que el desembre de 1914, l'advocat Josep M. de Anzizu Morell, en nom i representació de Gaudí, va poder demanar la certificació de l'acord de l'Ajuntament de Barcelona, certificació que li va ser expedida, amb el vistiplau de l'aleshores alcalde Guillem de Boladeras i Romà.

TERCERA LOCALIZACIÓN, 1912: PASEO DE GRACIA 2, 1-2

«En 1912 el despacho y la vivienda se trasladaron al Paseo de Gracia número 2, 1-2 y en el mes de septiembre de 1923 a Pelai 48, primero. El total de colaboradores era ya de nueve.»

JOSEP M. DE ANZIZU Y MORELL ACTÚA EN NOMBRE Y REPRESENTACIÓN DE GAUDÍ

Tal como explicaba Joan Bassegoda Nonell, el Ayuntamiento de Barcelona reconoció oficialmente el carácter artístico de la Casa Milà, conocida popularmente como La Pedrera, antes de que las obras se acabaran, a raíz de una serie de denuncias de la policia municipal en octubre de 1909. La Comisión del Eixample elaboró un informe que tenía dos partes: en la primera se constataba la ilegalidad del exceso de edificación; sin embargo, en la segunda parte, se afirmaba que el edificio en cuestión tenía un carácter artístico ineludible y que esta clase de obras no pueden estar sujetas a otras normas que las que el arte aconseje.

Hasta el punto que en diciembre de 1914, el abogado Josep M. de Anzizu Morell, en nombre y representación de Gaudí, pudo pedir la certificación de dicho acuerdo al Ayuntamiento de Barcelona, certificación que le fue expedida, con el visto bueno del entonces alcalde Guillem de Boladeras y Romà.

RETRAT DE FAMÍLIA, 1921

La fotografia del 29 d'octubre de 1921 té un valor d'icona per a la saga Anzizu. És el perfecte retrat de família, on signen família i empleats alhora. El text de la dedicatòria fa així:

«En penyora d'agraïment i respecte al bon Don Josep M. Anzizu, ens reunim al seu voltant en la vetlla del 29 d'octubre de 1921 els qui al seu redós fem la noble via del treball, pregant-li que sigui el primer a signar aquestes ratlles de la nostra filial gratitud envers ell i fonda germanor entre nosaltres al darrera del retrat, en el que al costat de la seva esposa va voler-nos presidir.»

I a continuació segueixen les signatures de tots ells i la resposta del fundador:

«A tots i cada un de vosaltres us dedico lo present en prova de la forta estimació que us tinc degut a lo molt que valeu i a l'ajuda en lo treball que em presteu sens la qual res fóra (si és que algo sóc). Lo vostre company i amic, Josep M. de Anzizu.»

CUARTA LOCALITZACIÓ, 1922: PELAI 48

«L'any 1922, la casa on vivíem, passeig de Gràcia 2, es vengué i la comprà la Companyia d'Assegurances "La Catalana". Com que la Llei d'Arrendaments no era com

RETRATO DE FAMILIA, 1921

La fotografia del 29 de octubre de 1921 tiene un valor de icono para la saga Anzizu. Es el perfecto retrato de familia, en el que firman familia y empleados a la vez. El texto de la dedicatòria reza así:

«En prenda de agradecimiento y respeto al buen Don Josep M. Anzizu, nos reunimos a su alrededor en la velada del 29 de octubre de 1921 quienes a su amparo andamos la noble vía del trabajo, rogándole que sea el primero a firmar estas líneas de nuestra filial gratitud hacia él y profunda hermandad entre nosotros en la parte posterior del retrato, en el que junto a su esposa aceptó presidirnos.»

Y a continuación siguen las firmas de todos ellos y la respuesta del fundador:

«A todos y cada uno de vosotros os dedico este presente en prueba de la fuerte estimación que os tengo debido a lo mucho que valéis y a la ayuda en el trabajo que me prestáis sin la cual nada sería (si es que algo soy). Vuestro compañero y amigo, Josep M. de Anzizu.»

CUARTA LOCALIZACIÓN, 1922: PELAI 48

«En 1922, la casa en la que vivíamos, paseo de Gracia 2, se vendió y la compró la Compañía de Seguros "La Catalana". Como la Ley de Arrendamientos no era como ahora, nos

EXCURSIÓ CAMPESTRE EN FAMÍLIA, c. 1922-1923

EL DESPATX ANZIZU VA INTERVENIR EM NOM D'ANTONI GAUDÍ EN LA CONSTRUCCIÓ DE LA CASA MILÀ (LA PEDRERA) ENTRE 1906 I 1910

ara, ens despediren. Els pisos principals i primers tenien de ser per a les seves oficines.

»Després de veure divagar el meu pare, vaig saber que els dos havien decidit anar al carrer de Pelai, la casa de l'àvia. Es feren desallotjar els dos primers pisos, es gastà la plata el meu pare, reféu tots dos pisos, posant-los calefacció central, etc., i a primers de setembre ens hi traslladàrem.

»Aquell any morí en Lluís M. de Gibert i de Camps, un segon fill per al meu pare i un verdader germà gran per a mi.»

JOSEP IGNASI DES DELS 15 ANYS AL DESPATX

Josep Ignasi de Anzizu i Borrell va començar a treballar en el despatx del seu pare l'any 1924, quan tenia només 15 anys. Sempre va col·laborar com un empleat més amb el seu pare, persona per la qual sentia una gran admiració i que li va donar un suport total des del primer moment.

Aquest fill únic, d'una precocitat indubtable, va acabar la carrera d'advocat a la Universitat de Barcelona amb només 19 anys, data en la qual va formalitzar el seu nuviatge amb Àngels Furest Claramunt, provinent d'una família de Sant Pol de Mar i filla del fundador de la botiga "Furest", inicialment situada a la Plaça Reial i després al Passeig de Gràcia. El nuviatge va culminar en matrimoni a Montserrat el 1928.

despidieron. Los pisos principales y primeros tenían que ser para sus oficinas.

»Tras ver divagar a mi padre, supe que los dos habían decidido ir a la calle de Pelai, la casa de mi abuela. Se hicieron desalojar los dos primeros pisos, se gastó la plata mi padre, rehizo los dos pisos, poniéndolos calefacción central, etc., y a primeros de septiembre nos trasladamos.

»Aquel año murió Lluís M. de Gibert y de Camps, un segundo hijo para mi padre y un verdadero hermano mayor para mí.»

JOSEP IGNASI DESDE LOS 15 AÑOS EN EL DESPACHO

Josep Ignasi de Anzizu y Borrell empezó a trabajar en el despacho de su padre en 1924, cuando tenía sólo 15 años. Siempre colaboró como un empleado más con su padre, persona por la que sentía una gran admiración y que le dio un apoyo total desde el primer momento.

Este hijo único, de una precocidad indubtable, acabó la carrera de abogado en la Universidad de Barcelona con sólo 19 años, fecha en la que formalizó su noviazgo con Àngels Furest Claramunt, proveniente de una familia de Sant Pol de Mar e hija del fundador de la tienda "Furest", inicialmente situada en la Plaza Real y después en el Paseo de Gracia. El noviazgo culminó en matrimonio en Montserrat en 1928.

RETRAT D'UNA SAGA BARCELONINA

La vida del despatx Anzizu es confon amb la història emprenedora, cultural i política de la Catalunya contemporània. Hi apareixen tots els llocs simbòlics de l'esport, l'automobilisme, la costa i la muntanya, el futbol, el hòquei, el golf, el tennis. Hi apareix l'art i la música, les exposicions, el Liceu, els viatges per Espanya i per Europa. Hi espurnegen com a rerefons els avatars polítics, els entusiasmes i les decepcions. La Setmana Tràgica, la Mancomunitat, la Dictadura de Primo de Rivera, la Monarquia, la Segona República, els moviments anarquistes, sindicals i revolucionaris, Francesc Cambó i Francesc Macià, el foc creuat de la guerra i la fosca i llarguíssima postguerra.

El tàndem de pare i fill és indetachable d'aquest enfilall de fets i pulsions cíviques i el testimoni de les *Memòries* descriu amb frescor la reacció profunda d'una ciutadania inquieta i indeturable.

SIGNATURA DE JOSEP MARIA DE ANZIZU I MORELL

RETRATO DE UNA SAGA BARCELONESA

La vida del despacho Anzizu se confunde con la historia emprenedora, cultural y política de la Catalunya contemporánea. En ella aparecen todos los lugares simbólicos del deporte, el automovilismo, la costa y la montaña, el fútbol, el hockey, el golf, el tenis. En ella aparece el arte y la música, las exposiciones, el Liceo, los viajes por España y por Europa. En ella centellean como trasfondo los avatares políticos, los entusiasmos y las decepciones. La Semana Trágica, la Mancomunidad, la Dictadura de Primo de Rivera, la Monarquía, la Segunda República, los movimientos anarquistas, sindicales y revolucionarios, Francesc Cambó y Francesc Macià, el fuego cruzado de la guerra y la oscura y larguísima posguerra.

El tàndem de padre e hijo es inseparable de esta serie de hechos y pulsiones cívicas y el testimonio de las *Memorias* describe con frescura la reacción profunda de una ciudadanía inquieta e imparabile.

SIGNATURA DE JOSEFINA BORRELL DE ANZIZU, ESPOSA DE JOSEP MARIA DE ANZIZU I MORELL

FINCAS ANZIZU (1904 - 2004)

SEGONA ETAPA

1 9 3 6

SEGUNDA ETAPA

1 9 3 9

EL TEMPS DE LA GUERRA CIVIL
(1936-1939)EL TIEMPO DE LA GUERRA CIVIL
(1936-1939)

JOSEP IGNASI DE ANZIZU I BORRELL

El despatx Anzizu, com altres empreses i activitats individuals de diversos tipus, va ser confiscat pel Govern de la Generalitat durant la Guerra Civil. Tal com ho explica en les seves *Memòries* Josep Ignasi de Anzizu:

«A finals del 1936 i començant el primer de gener del 37, totes les administracions de totes les finques de Catalunya es varen col·lectivitzar per ordre de la Generalitat. Tots els titulars i empleats que ho volien, passaven al nou “Comissariat de la Vivenda”. A Barcelona, es creà una oficina central i una colla de “Seccions” per a tots els districtes en què es va dividir la ciutat. Del nostre despatx hi varen anar el meu pare i tots els empleats, excepte la Rosa Millet i jo que ens quedarem al carrer Pelai per dedicar-nos a la part judicial, tot i que no teníem feina ja que en els Jutjats tot estava paralitzat. Gairebé cap propietari de finques va cobrar mai res. Al meu pare l’anomenaren “Inspector” de la zona de Passeig de Gràcia-Consell de Cent i Aragó (pujant a l’esquerra) i tenia que anar pel carrer veient gent, inquilins, pisos, etc. Una feina cansada donat el seu estat de decaïment físic i psíquic.»

Josep Maria de Anzizu Morell va morir a Barcelona, de causes naturals, a finals de 1938. Mai no va poder superar la tristesa i el pessimisme pels fets ocorreguts abans i durant la Guerra Civil, però tampoc no va voler mai

El despacho Anzizu, como otras empresas y actividades individuales de varios tipos, fue confiscado por el gobierno de la Generalitat durante la Guerra Civil. Tal como lo explica en sus *Memorias* Josep Ignasi de Anzizu:

«A finales de enero del 37, todas las administraciones de todas las fincas de Catalunya fueron colectivizadas por orden de la Generalitat. Todos los titulares y empleados que lo querían, pasaban al nuevo “Comissariat de la Vivenda”. En Barcelona, se creó una oficina central y una serie de “Secciones” para todos los distritos en que se dividió la ciudad. De nuestro despacho fueron a trabajar allí mi padre y todos los empleados, excepto Rosa Millet y yo que nos quedamos en la calle Pelai para dedicarnos a la parte judicial, aun cuando no teníamos trabajo puesto que en los Juzgados todo estaba paralizado. Casi ningún propietario de fincas cobró nunca nada. A mi padre le nombraron “Inspector” de la zona de paseo de Gràcia-Consell de Cent y Aragó (subiendo a la izquierda) y tenía que ir por la calle viendo gente, inquilinos, pisos, etc. Un trabajo cansado dado su estado de decaimiento físico y psíquico.»

Josep Maria de Anzizu Morell murió en Barcelona, de causas naturales, a finales de 1938. Nunca pudo superar la tristeza y el pesimismo por los hechos ocurridos antes y durante la Guerra Civil, pero tampoco quiso

abandonar Barcelona, tot i que va tenir la possibilitat de marxar a França juntament amb tota la seva família gràcies a les relacions personals i professionals que mantenia amb el Consolat francès a Barcelona. Un altre cop el testimoniatge del seu fill Josep Ignasi és colpidor:

«El 12 de novembre (de 1938) moria el meu pare. Vaig poder estar amb ell en els seus darrers moments.

«La seva mort es produí cap a les 7 del matí, però a les 10 de la nit del dia 11 em digué: “Penso en l’eternitat. Que gran és això! No ho entenc.” I fins l’hora de la mort no digué res més. Solament, cap a les 6, sofrí com un esvaniment i en Jubany, també avui mort, que el vetllava amb nosaltres, li posà una injecció d’oli camforat. El pare obrí els ulls i se’l mirà: “Li he fet mal, Sr. Anzizu?” I ell, fermament, digué: “No”, movent el cap. En Jubany va dir-me: “Segurament haurà estat totes aquestes hores pensant en l’eternitat”. Així fou la mort d’un just. La del meu pare a qui jo tant estimava.

«Des d’aleshores no tinguérem cap més registre. En total, a casa dels meus pares 20 i a casa meva un, més 4 visites de Polícies.»

El fundador d’Anzizu moria als 58 anys un parell de mesos abans de finalitzar el conflicte i deixava el seu fill únic enmig d’un panorama desolat i desolador.

nunca abandonar Barcelona, aun cuando tuvo la posibilidad de huir a Francia junto con toda su familia gracias a las relaciones personales y profesionales que mantenía con el Consulado francés en Barcelona. De nuevo el testimonio de su hijo Josep Ignasi es impactante:

«El 12 de noviembre (de 1938) moría mi padre. Pude estar con él en sus últimos momentos.

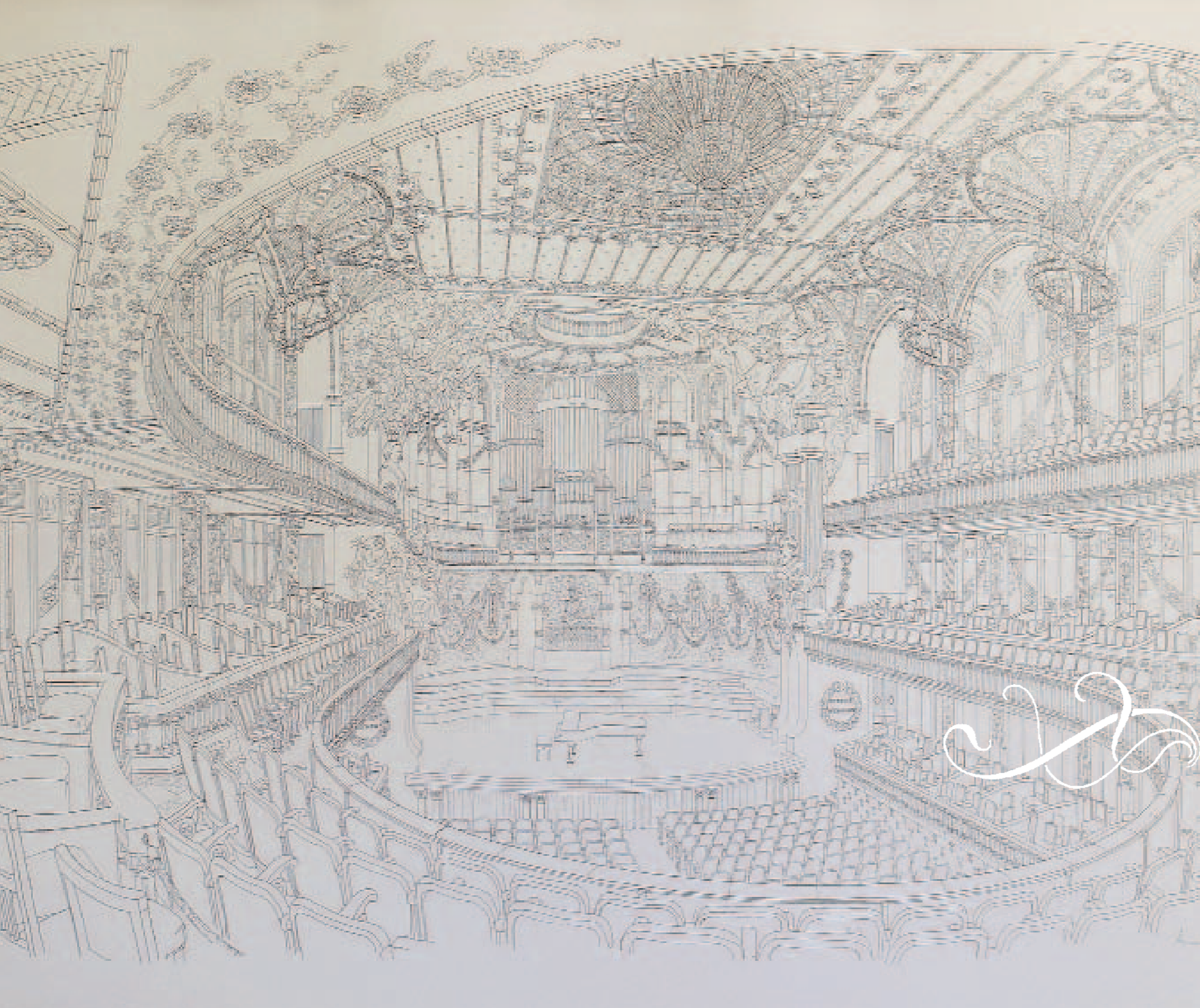
«Su muerte se produjo hacia las 7 de la mañana, pero a las 10 de la noche del día 11 me dijo: “Pienso en la eternidad. ¡Qué grande es esto! No lo entiendo.” Y hasta la hora de la muerte no dijo nada más. Solamente, hacia las 6, sufrió como un desvanecimiento y Jubany, también hoy muerto, que lo velaba con nosotros, le puso una inyección de aceite alcanforado. Mi padre abrió los ojos y le miró: “Le he hecho daño, Sr. Anzizu?” Y él, firmemente, dijo: “No”, moviendo la cabeza. Jubany comentó: “Seguramente habrá estado todas estas horas pensando en la eternidad”. Así fue la muerte de un justo. La de mi padre a quien yo tanto amaba.

«Desde entonces no tuvimos ningún registro más. En total, en casa de mis padres fueron 20 y en mi casa uno, más 4 visitas de Policías.»

El fundador de Fincas Anzizu moría a los 58 años, un par de meses antes de finalizar el conflicto y dejaba a su hijo único en medio de un panorama desolado y desolador.

HOMENAJE A PICASSO, DE JOSEP GUINOVART, EVOCANT TEMES DE LA GUERRA CIVIL

FINCAS ANZIZU (1904 - 2004)

1940
TERCERA ETAPA
1975

LA REPRESA

Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, en acabar la Guerra, tenia poc més de trenta anys i tres fills i no sabia ben bé per quin cap tirar. El país es trobava en una situació d'empobriment generalitzat i Barcelona era una ciutat castigada i amb poques perspectives de millora en els anys següents.

SENSE FEINA, SENSE PARE, SENSE SABER QUÈ FER

En l'àmbit personal, a més, la família havia estat perseguida durant la guerra per raó de les seves creences religioses i els seus vincles amb el món eclesiàstic: el despatx Anzizu administrava béns de diversos ordes religiosos de la ciutat. I la família ara tampoc no serà ben vista per raó del seu tarannà democràtic i nacionalista.

Per això Josep Ignasi de Anzizu va arribar a considerar seriosament la possibilitat de traslladar-se a algun país sud-americà, concretament Veneçuela, on tenia amics.

I també Argentina, on hi havia una branca dels Anzizu que s'hi havien traslladat a la meitat del segle XIX. Un representant d'aquesta branca va ser José de Anzizu Fradua (1905-1967), diplomàtic nascut a Rosario de Santa Fé, que va estudiar teologia al seminari de Barcelona en els anys trenta i des d'aleshores aquests dos parents van mantenir una estreta amistat, sobretot mentre va inves-

LA REANUDACIÓN

Josep Ignasi de Anzizu y Borrell, al acabar la Guerra, tenía poco más de treinta años y tres hijos y no sabía muy bien por dónde empezar. El país se encontraba en una situación de empobrecimiento generalizado y Barcelona era una ciudad castigada y con pocas perspectivas de mejora en los años siguientes.

SIN TRABAJO, SIN PADRE, SIN SABER QUÉ HACER

En el ámbito personal, además, la familia había sido perseguida durante la guerra a tenor de sus creencias religiosas y sus vínculos con el mundo eclesiástico: el despacho Anzizu administraba bienes de distintas órdenes religiosas de la ciudad. Y la familia ahora tampoco será bien vista debido a su talante democrático y nacionalista.

Por ello Josep Ignasi de Anzizu llegó a considerar seriamente la posibilidad de trasladarse a algún país suramericano, concretamente Venezuela, donde tenía amigos.

Y también Argentina, donde había una rama de los Anzizu que se habían trasladado a mediados del siglo XIX. Un representante de esta rama fue José de Anzizu Fradua (1905-1967), diplomático nacido en Rosario de Santa Fé, que estudió teología en el seminario de Barcelona en los años 30 y desde aquellas fechas estos dos parientes mantuvieron una larga amistad, en especial mientras investigó por

tigar per encàrrec de la Santa Seu els darrers moments del bisbe de Barcelona Manuel Iru-ruta assassinat el 1936 en esclatar la Guerra Civil. Posteriorment, el bisbe de Bilbao, monsenyor Gurrpide i la Diputació de Biscaia, van acceptar que establís un nou orde vinculat al Cister, a la Col·legiata de Cenarruza, de la qual va ser abat, just abans de morir el 1967.

La possibilitat, doncs, d'anar a Veneçuela o Argentina era ben oberta i en tots dos casos no era difícil convalidar el títol per exercir com a advocat.

Com ell mateix confessa a les seves *Memòries*: «Em trobava aixafat. Sense feina, sense pare, sense saber què fer... Tornar a obrir el despatx? Com fer-ho? Quan tornarien els empleats del meu pare? Com podria pagar-los? No tenia ni una pesseta i sí molts deutes...»

Però gairebé de seguida van ocórrer dos fets que el van decidir a continuar. D'una banda, un dels principals clients del seu pare, el senyor Antoni Barba i Ferran i la seva esposa, van visitar-lo per donar-li el condol per la mort del seu pare i, a la vegada, per demanar-li que es fes càrrec de l'administració de les seves finques. Això li va donar una important injecció de moral. I més quan, de mica en mica, va rebre la visita d'altres clients.

D'altra banda, els antics empleats no solament van tornar sinó que havien guardat tota la documentació de les finques mentre eren funcionaris de la Generalitat amb la

encargo de la Santa Sede los últimos momentos del obispo de Barcelona Manuel Iru-ruta asesinado en 1936 al estallar la Guerra Civil. Posteriormente, el obispo de Bilbao, monseñor Gurrpide, y la Diputación de Vizcaya, aceptaron que estableciera una nueva orden vinculada al Cister, en la Colegiata de Cenarruza, de la que fue abad, justo antes de morir en 1967

La posibilidad, pues, de marchar a Venezuela o Argentina era cierta y en ambos casos no era difícil convalidar el título para ejercer como abogado.

Como él mismo confiesa en sus *Memorias*: «Me encontraba aplastado. Sin trabajo, sin padre, sin saber qué hacer... ¿Volver a abrir el despacho? ¿Cómo hacerlo? ¿Cuando volverían los empleados de mi padre? ¿Cómo podría pagarlos? No tenía ni una peseta y sí muchas deudas...»

Pero casi enseguida ocurrieron dos hechos que le decidieron a continuar. Por una parte, uno de los principales clientes de su padre, el señor Antoni Barba y Ferran y su esposa, fueron a visitarle para darle el pésame por la muerte de su padre y, a la vez, para pedirle que se hiciera cargo de la administración de sus fincas. Ello le dio una importante inyección de moral. Y más cuando, poco a poco, recibió la visita de otros clientes.

Por otra parte, los antiguos empleados no solo volvieron sino que habían guardado toda la documentación de las fincas mientras eran funcionarios de la Generalitat con la

DESPATX DE JOSEP M. DE ANZIZU I MORELL

PASSEIG DE GRÀCIA 80, ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

intenció de lliurar-la als propietaris del despatx. Aquesta conducta mantinguda durant els anys en què la empresa havia estat confiscada, va causar una gran impressió en Josep Ignasi de Anzizu i va enfortir encara més els lligams entre la família i els principals col·laboradors fins al punt de passar a ser una de les principals característiques culturals bàsiques de l'empresa al llarg dels anys.

Finalment i amb l'ajut d'alguns dels antics empleats del despatx Anzizu –en especial les senyorettes Rosa Millet, Ramona Roure i Mercè Corrons–, Josep Ignasi de Anzizu va reprendre, l'any 1939, les activitats del seu pare o sigui la Procuradoria dels Tribunals i l'Administració de Finques.

intención de entregarla a sus antiguos propietarios. Esta conducta mantenida durante los años en los que la empresa había sido confiscada, causó una gran impresión en Josep Ignasi de Anzizu y fortaleció todavía más el vínculo entre la familia y los principales colaboradores hasta el punto de pasar a ser una de las principales características culturales básicas de la empresa a lo largo de los años.

Finalmente y con la ayuda de algunos de los antiguos empleados del despacho Anzizu –en especial las señoritas Rosa Millet, Ramona Roure y Mercè Corrons–, Josep Ignasi de Anzizu reanudó, en 1939, las actividades de su padre, o sea la Procuradoría de los Tribunales y la Administración de Fincas.

VENDA D'UNA CASA PER CANCEL·LAR ELS LLOGUERS DE 1936

Abans, però, va considerar que havia de pagar als propietaris els lloguers cobrats a primers de juliol del 1936, tot i que legalment els deutes d'abans de la guerra havien quedat cancel·lats. Per poder fer front a aquest pagament va vendre la casa del carrer Pelai número 48, de la qual era propietari juntament amb la germana del seu pare. Aquest fet va incrementar la quantitat d'antics clients que li van demanar, tot i la seva joventut, que continués administrant el seu patrimoni immobiliari.

VENTA DE UNA CASA PARA CANCELAR LOS ALQUILERES DE 1936

Antes, sin embargo, consideró que tenía que pagar a los propietarios los alquileres cobrados a primeros de julio de 1936, aun cuando legalmente las deudas anteriores a la contienda habían quedado canceladas. Para poder hacer frente a este pago vendió su casa de la calle Pelai número 48, de la que era propietario junto con la hermana de su padre. Este hecho incrementó la cantidad de antiguos clientes que le pidieron, a pesar de su juventud, que continuara administrando su patrimonio inmobiliario.

PASSEIG DE GRÀCIA 82, ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

FINCA MODERNA A L'AV. J. V. FOIX 54-74, ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

PROCURADOR DELS TRIBUNALS I ADMINISTRADOR DE FINQUES

Josep Ignasi de Anzizu Borrell va tenir com a norma continuar les activitats de Procurador dels Tribunals i Administrador de Finques de la mateixa manera com les havia desenvolupat el seu pare.

Després d'una etapa inicial difícil i cansada per la quantitat de qüestions que s'havien de posar al dia o resoldre, el despatx Anzizu va iniciar una nova etapa de creixement i d'esplendor fins a convertir-se en un dels més importants de Barcelona tant pel

PROCURADOR DE LOS TRIBUNALES Y ADMINISTRADOR DE FINCAS

Josep Ignasi de Anzizu Borrell tuvo como norma continuar las actividades de Procurador de los Tribunales y Administrador de Fincas del mismo modo como las había desarrollado su padre.

Tras una etapa inicial difícil y cansada por la cantidad de cuestiones que se tenían que poner al día o resolver, el despacho Anzizu inició una nueva etapa de crecimiento y esplendor hasta convertirse en uno de los más importantes de Barcelona tanto a nivel de la

FINCA DE PASSEIG BONANOVA 46-52,
ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

que fa a la Procuradoria dels Tribunals com a l'Administració de Finques.

Josep Ignasi de Anzizu va ser una persona totalment entregada a les seves dues passions: la feina professional i la família. Home de principis i d'idees pròpies, va ser tota la seva vida i en molt diferents situacions una persona íntegra, molt professional i amb profundes conviccions –ètiques i religioses– que va defensar per sobre de tot.

CARTA MAGNA DE FINCAS ANZIZU

A les seves *Memòries* hi podem llegir la seva carta magna, els principis fundacionals que van guiar la seva vida i la seva pràctica professional:

«Pensant en els principis que han destacat en el despatx Anzizu al llarg de la seva història i que, al meu entendre, haurien de continuar vigents per tal d'assegurar la seva bona marxa durant molts anys, destacaria els següents:

»En primer lloc, l'honradesa. Aquesta ha estat la “pedra angular” tant per al meu pare com per a mi. Al llarg del temps, la confiança que genera una actuació honrada –inclús i sobretot en situacions difícils o dubtoses– és la millor garantia que mai falti feina. Almenys en sectors com el nostre. Com exemple es pot mencionar el fet que, en acabar la Guerra Civil, es van fer efectives a

Procuradoría de los Tribunales como en el de la Administración de Fincas.

Josep Ignasi de Anzizu fue una persona totalmente entregada a sus dos pasiones: el trabajo profesional y la familia. Hombre de principios y de ideas propias, fue toda su vida y en muy diferentes situaciones una persona íntegra, muy profesional y con profundas convicciones –éticas y religiosas– que defendió por encima de todo.

CARTA MAGNA DE FINCAS ANZIZU

En sus *Memorias* podemos leer su carta magna, los principios fundacionales que guiaron su vida y su práctica profesional:

«Pensando en los principios que han destacado en el despacho Anzizu a lo largo de su historia y que, en mi opinión, tendrían que continuar vigentes a fin de garantizar su buena marcha durante muchos años, destacaría los siguientes:

»En primer lugar, la honradez. Esta ha sido la piedra “angular” tanto para mi padre como para mí. A lo largo del tiempo, la confianza que genera una actuación honrada –incluso y sobre todo en situaciones difíciles o dudosas– es la mejor garantía que nunca falte trabajo. Al menos en sectores como el nuestro. Como ejemplo se puede mencionar el hecho de que, al concluir la Guerra Civil, se hicieron efectivas a todos los

tots els propietaris presents a Barcelona les liquidacions corresponents al juliol del 36 tot i que legalment no tenia per què fer-se i que, per causes de la guerra, vaig haver de vendre un immoble de propietat per fer front a la quantitat de què es tractava. Vaig pensar que moralment hi estava obligat.

»Relacionada amb l'honradesa, he de mencionar la serietat professional en els temes objecte de l'activitat del despatx. Sempre ens hem distingit per tenir col·laboradors molt ben preparats i per esforçar-nos a examinar i tractar els assumptes al més objectivament i professionalment possible. I això ha estat reconegut inclús per altres col·legues en repetides ocasions.

»També destacaria una certa obsessió per l'ordre, concepte de molta importància en professions com la procuradoria i l'administració immobiliària. Sempre he pensat que tant els documents i comprovants com els diners i els comptes ha d'estar, en tot moment, a disposició del client.

»I finalment l'afecte a les persones, de qualsevol nivell i posició, relacionades d'algun manera amb nosaltres. Ja siguin col·laboradors, clients, llogaters, porters, industrials, etc. L'autèntic respecte i estimació envers les persones –que no està renyit amb dir les coses clares i, en ocasions, inclús ser dur– ha generat en molts de casos un tipus de relació personal molt més enllà de la pro-

propietarios presentes en Barcelona las liquidaciones correspondientes a julio del 36 aun cuando legalmente no tenía por qué hacerse y que, por causas de la guerra, tuve que vender un inmueble de propiedad para hacer frente a la cantidad de qué se trataba. Pensé que moralmente estaba obligado a ello.

»Relacionada con la honradez, tengo que mencionar la seriedad profesional en los temas objeto de la actividad del despacho. Siempre nos hemos distinguido por tener colaboradores muy bien preparados y por esforzarnos a examinar y tratar los asuntos lo más objetivamente y profesionalmente posible. Y ello ha sido incluso reconocido por otros colegas en repetidas ocasiones.

»También destacaría una cierta obsesión por el orden, concepto de mucha importancia en profesiones como la procuradoría y la administración inmobiliaria. Siempre he pensado que tanto los documentos y comprobantes como el dinero y las cuentas tienen que estar, en todo momento, a disposición del cliente.

»Y finalmente el afecto a las personas, de cualquier nivel y posición, relacionadas de algún modo con nosotros. Ya sean colaboradores, clientes, inquilinos, porteros, industriales, etc. El auténtico respeto y estimación hacia las personas –que no está reñido con decir las cosas claras y, en ocasiones, incluso ser duro– ha generado en muchos de casos un tipo de relación personal mucho más allá de la profe-

fessional. I, sense buscar-ho expressament, ha repercutit a llarg termini en un increment de la relació professional i del negoci.»

LA DIMENSIÓ CÍVICA

Al costat del seu despatx i malgrat les moltes hores de dedicació a la feina, va ocupar diferents càrrecs en institucions barcelonines, com el Futbol Club Barcelona (del qual va ser tesorero en dues ocasions), la Mútua de Propietaris, la Congregació Mariana, els Antics Alumnes dels Jesuïtes del carrer Casp, la Junta d'Obres de la Parròquia de Betlem, etc.

En l'àmbit professional, va ser vicedegà del Col·legi de Procuradors de Barcelona i va exercir un paper destacat en assumptes i plets importants, entre els més famosos, el de la "Barcelona Traction", els anys cinquanta.

L'ARRIBADA DE LA TERCERA GENERACIÓ

En iniciar-se els anys setanta i amb una mica més de seixanta anys, Josep Ignasi de Anzizu es plantejava la successió en el despatx, on hi col·laboraven menys de vint persones entre la part destinada a Procuradoria i l'Administració de Finques.

El seu fill gran, Josep Maria, havia treballat en el despatx durant els seus estudis

sional. Y, sin buscarlo expresamente, ha repercutido a largo plazo en un incremento de la relación profesional y del negocio.»

LA DIMENSIÓN CÍVICA

Junto a su despacho y pese a las muchas horas de dedicación al mismo, ocupó diferentes cargos en instituciones barcelonesas, como el Fútbol Club Barcelona (del que fue tesorero en dos ocasiones), la Mutua de Propietarios, la Congregación Mariana, los Antiguos Alumnos de los Jesuitas de la calle Caspe, la Junta de Obras de la Parroquia de Betlem, etc.

En el ámbito profesional, fue vicedecano del Colegio de Procuradores de Barcelona y desempeñó un papel destacado en asuntos y pleitos importantes, entre los más famosos, el de la "Barcelona Traction", en los 50.

LA LLEGADA DE LA TERCERA GENERACIÓN

Al iniciarse la década de los 70 y con algo más de sesenta años, Josep Ignasi de Anzizu se planteaba la sucesión en el despacho, dónde colaboraban menos de veinte personas entre la parte destinada a Procuradoría y l'Administración de Fincas.

Su hijo mayor, Josep Maria, había trabajado en el despacho durante sus estudios de

de dret, però després s'havia encaminat més cap al món empresarial com a consultor i professor. Aleshores era Secretari General d'ESADE i estava fent un curs de reciclatge a la Universitat de Harvard, als Estats Units.

Dels altres fills, només l'Antoni M. havia mostrat sempre interès en la continuïtat, però pensava que era preferible fer-se càrrec només de la part de procuradoria i donar-li un canvi i una empenta importants amb l'ajut dels nous sistemes de treball, com la informatització de l'empresa.

Finalment es va arribar a un acord amb l'Antoni M. i aquest es va fer càrrec, l'any 1972, del despatx de Procurador dels Tribunals que avui dia es probablement un dels més importants de tot Espanya, que opera amb el nom "Anzizu, Barba, López".

Josep Ignasi de Anzizu va continuar, de moment, amb quinze empleats, l'Administració de Finques. Però, en tornar el seu fill Josep Maria dels Estats Units, va demanar-li que l'ajudés a trobar una solució: o bé liquidar-la pagant als empleats, o bé arribar a un acord amb un altre administrador o bé traspasar-l'hi a ell.

Per a Josep Maria, aquesta darrera solució podia suposar, als gairebé quaranta anys d'edat, un canvi important d'orientació professional que no tenia gaire lògica, però va demanar-li un temps per recollir informació abans de donar-li una opinió sobre el que es podria fer.

derecho, pero después se había encaminado hacia el mundo empresarial como consultor y profesor. Entonces era Secretario General d'ESADE y estaba haciendo un curso de reciclaje en la Universidad de Harvard, en los Estados Unidos.

Del resto de hijos, sólo Antoni M. había mostrado siempre interés en la continuidad, pero pensaba que era preferible hacerse cargo sólo de la parte de procuradoría y darle un cambio y un empujón importantes con la ayuda de los nuevos sistemas de trabajo, como la informatización de la empresa.

Finalmente se llegó a un acuerdo con Antoni M. y este se hizo cargo, en 1972, del despacho de Procurador de los Tribunales que hoy día sea probablemente uno de los más importantes de toda España, que opera con el nombre "Anzizu, Barba, López".

Josep Ignasi de Anzizu continuó, por el momento, con quince empleados, la Administración de Fincas. Pero, al volver su hijo Josep Maria de Estados Unidos, le pide que le ayude a encontrar una solución: o bien liquidar la empresa pagando a los empleados, o bien llegar a un acuerdo con otro administrador o bien traspasarla a él.

Para Josep Maria, esta última solución podía suponer, a sus casi cuarenta años de edad, un cambio importante de orientación profesional que no tenía demasiada lógica, pero le pide un tiempo para recoger información antes de darle una opinión sobre lo que se podría hacer.

JOSEP MARIA DE ANZIZU FUREST I TERRY ROBERTS EL DIA DEL SEU CASAMENT (12-XII-1970)

EL PALAU MOIXÓ, ADMINISTRAT PER FINCAS ANZIZU, AL CENTRE HISTÒRIC DE BARCELONA

EDIFICI DE PELAI 48, SEU HISTÒRICA DE FINCAS ANZIZU

Les persones amb qui va consultar li van fer veure l'excel·lent imatge que l'Administració Anzizu tenia a Barcelona i el seu potencial de futur. A la vegada, era evident que es necessitava una "posada a punt" en molts aspectes, però l'equip de col·laboradors era excel·lent i tenia il·lusió en la continuïtat i els clients principals tenien un alt grau de fidelitat i de confiança en l'empresa.

Després de parlar i acceptar les condicions del traspàs, Josep Maria de Anzizu es va fer càrrec de la propietat amb la intenció de poder compaginar-la amb les seves ocupacions com a consultor i professor. Calia, per tant, buscar un gerent jove que es fes càrrec del dia a dia i que modernitzés els aspectes administratius, i alhora que obrís noves vies de negoci, especialment en l'administració de comunitats de propietaris i les transaccions comercials.

El Sr. Anzizu-pare hauria de continuar -i de fet va continuar durant gairebé deu anys- com a assessor del nou equip directiu i responsable d'alguns temes concrets.

Las personas con quienes consultó le hicieron ver la excelente imagen que la Administración Anzizu tenía en Barcelona y su potencial de futuro. A la vez, era evidente que se necesitaba una "puesta a punto" en muchos aspectos, pero el equipo de colaboradores era excelente y tenía ilusión en la continuidad y los clientes principales tenían un alto grado de fidelidad y de confianza en la empresa.

Tras hablar y aceptar las condiciones del traspaso, Josep Maria de Anzizu se hizo cargo de la propiedad con la intención de poder compaginarla con sus ocupaciones como consultor y profesor. Hacía falta, por lo tanto, buscar un gerente joven que se hiciera cargo del día a día y que modernizara los aspectos administrativos, y a la vez que abriera nuevas vías de negocio, especialmente en la administración de comunidades de propietarios y las transacciones comerciales.

El Sr. Anzizu-padre tendría que continuar -y de hecho continuó durante casi diez años- como asesor del nuevo equipo directivo y responsable de algunos temas concretos.

PORTAL DE LA FINCA DEL CARRER VALÈNCIA 241, ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

FINCAS ANZIZU (1904 - 2004)

QUARTA ETAPA

1975

CUARTA ETAPA

2002

TERCERA GENERACIÓ:
REJOVENIMENT

TERCERA GENERACIÓN:
REJUVENECIMIENTO

PORTAL DE LA FINCA DEL CARRER GIRONA 113,
ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

1974: EL RELLEU GENERACIONAL

Les dificultats de la transició s'expliquen perquè els gerents –Manuel Vallejo i Antonio Mallafré– van formar part poc temps de la renovada *Fincas Anzizu*. Llavors es van posar les bases per a un desenvolupament a llarg termini que arriba fins avui i es va posar l'èmfasi en el nom i l'antiguitat de *Fincas Anzizu* com a garantia de bon servei i serietat. Ahora, les activitats d'administració de comunitats, d'unitats independents i de transaccions immobiliàries (lloguer i venda) es van afegir a les d'administració de propietat vertical.

En paral·lel es va procedir a una selecció i formació de gent jove, professional, insistint en la bona organització, el control financer i el treball en equip. I, per sobre de tot, es va posar l'accent en la importància dels principals trets culturals o “valors” tradicionals de l'empresa des de la seva fundació.

Aquests factors i l'ajut –en certes èpoques– d'unes bones condicions del mercat van fer possible el “rejuveniment” de *Fincas Anzizu* que va tornar a ser considerada com una de les més prestigioses empreses del sector.

EL PRIMER GERENT MANUEL VALLEJO (1975-77)

«Em vaig incorporar el gener de 1975. El despatx es caracteritzava per un sistema de

1974: EL RELEVO GENERACIONAL

Las dificultades de la transición se explican porque los gerentes –Manuel Vallejo y Antonio Mallafré– formaron parte por poco tiempo de la renovada *Fincas Anzizu*. Pero se pusieron las bases para un desarrollo a largo plazo que llega hasta hoy y se puso el énfasis en el nombre y la antigüedad de *Fincas Anzizu* como garantía de buen servicio y seriedad. Al mismo tiempo, las actividades de administración de comunidades, de unidades independientes y de transacciones inmobiliarias (alquiler y venta) se añadieron a las de administración de propiedad vertical.

En paralelo se procedió a una selección y formación de gente joven, profesional, insistiendo en la buena organización, el control financiero y el trabajo en equipo. Y, por encima de todo, se hizo hincapié en la importancia de los principales rasgos culturales o “valores” tradicionales de la empresa desde su fundación.

Estos factores y la ayuda –en ciertas épocas– de buenas condiciones del mercado hicieron posible el “rejuvenecimiento” de *Fincas Anzizu*, que volvió a ser considerada como una de las más prestigiosas empresas del sector.

EL PRIMER GERENTE MANUEL VALLEJO (1975-1977)

«Me incorporé en enero de 1975. El despacho se caracterizaba por un sistema de dirección

direcció típic on el titular era el responsable únic de prendre totes les decisions de gestió i d'establir detalladament les tasques diàries de cada empleat. Val a dir que, gràcies a l'extraordinària capacitat de treball del Sr. Anzizu-pare (com li dèiem), es feia molta feina i per això el despatx era conegut per la seva eficàcia i bona administració. El repte professional era construir sobre aquesta base una empresa de gestió de serveis jurídics i d'operacions immobiliàries, on cada empleat tingués més autonomia i capacitat d'iniciativa.

»En aquesta fase inicial era cabdal la relació meva –com a “nou gerent”– amb el Sr. Anzizu-pare: així m'ho havia comentat el Josep M. i jo mateix ho havia entès i acceptat. Amb la perspectiva dels anys crec que es van fer avenços significatius en el pla general que ens havíem establert.»

DUES ANÈCDOTES ENTRANYABLES

«Vull relatar dues anècdotes, que en certa manera il·lustren aspectes d'aquest procés. Havíem acordat que el Sr. Anzizu-pare arribés al despatx cada dia a les 10 del matí, quan tots començàvem a les 9. Llavors seia “al darrere” de la sala general on hi havia el personal assegut treballant davant els seus escriptoris i signava documents preparats en una de les taules. Un dia, jo vaig

típico, en el que el titular era el único responsable de tomar todas las decisiones de gestión y establecer detalladamente las tareas diarias de cada empleado. Justo es decir que, gracias a la extraordinaria capacidad de trabajo del Sr. Anzizu-padre (así le llamábamos), se hacía mucho trabajo y por ello el despacho era conocido por su eficacia y buena administración. El reto profesional era construir sobre esta base una empresa de gestión de servicios jurídicos y de operaciones inmobiliarias, en la que cada empleado tuviera más autonomía y capacidad de iniciativa.

»En esta fase inicial del proceso era capital mi relación –como “nuevo gerente”– con el Sr. Anzizu-padre: así me lo había comentado Josep M. y yo mismo lo había entendido y aceptado. Con la perspectiva de los años creo que se hicieron avances significativos en el plan general que habíamos establecido.»

DOS ANÉCDOTAS ENTRAÑABLES

«Quiero relatar dos anécdotas, que en cierto modo ilustran aspectos de este proceso. Habíamos acordado que el Sr. Anzizu llegara al despacho cada día a las 10 de la mañana, cuando los demás empezábamos a las 9. Entonces él se sentaba “detrás” de la sala general en la que estaba todo el personal trabajando ante sus escritorios y firmaba documentos preparados en una de las mesas. Un día pedí

DETALL DE LA FAÇANA DE LA FINCA DEL CARRER GIRONA 113, ADMINISTRADA PER FINCAS ANZIZU

CERTIFICAT PER A FINCAS ANZIZU DE LA FÉDÉRATION INTERNATIONALE DES PROFESSIONS IMMOBILIÈRES

LAS FUNCIONES DIRECTIVAS DE JOSEP M. DE ANZIZU FUREST

demanar amb veu alta a una secretària que fes una gestió d'una manera determinada. (No en recordo els detalls, que són irrelevants). Inmediatament es va sentir la veu del Sr. Anzizu “des del darrere”: “Sr. Vallejo, això no es fa així sinó que es fa d'aquesta altra manera”. Tot gairebé normal, però amb una veu que tothom va sentir.

»Jo no em vaig sentir molest, però vaig pensar que valia la pena comentar-ho amb ell. Aquell vespre mateix quan ja tots els empleats havien marxat, li vaig dir ben educadament: “Sr. Anzizu, si em permet que li digui, aquest matí quan en públic m'ha esmenat la plana em penso que no ha estat encertat en relació al que estem intentant fer. Potser la propera vegada m'ho fa saber en privat, i jo de molt bon gust tindrè en compte el seu parer”. Aquest intercanvi va ser ben amical i gens conflictiu, i em va respondre que començava a entendre el que li deia. Setmanes després el Josep M. em deia: “Manolo, crec que li vas caient bé al meu pare i estàs guanyant-te la seva confiança. M'ha dit que li has fet veure que potser ell havia de començar a fer segons quines coses d'una manera diferent. I certament ningú al despatx no li ha dit res de semblant durant els últims quaranta anys...”

»Una altra anècdota té a veure amb el canvi de decoració que el Josep M. va decidir fer, just quan es va fer públic als clients els

en voz alta a una secretaria que hiciera una gestión de un modo determinado. (No recuerdo detalles, que son irrelevantes). Inmediatamente se oyó la voz del Sr. Anzizu “desde atrás”: “Sr. Vallejo, esto no se hace así sino que se hace de esta otra manera”. Todo casi normal, pero con una voz que todos pudieron oír.

»Yo no me sentí molesto, pero pensé que valía la pena comentarlo con él. Aquella misma tarde cuando ya todos los empleados habían marchado, le expresé muy educadamente: “Sr. Anzizu, si me permite, esta mañana cuando me ha corregido en público pienso que no ha estado de lo más acertado en relación a lo que estamos intentando hacer. Quizás la próxima vez me lo comunica en privado, y yo gustosamente tendré muy en cuenta su parecer”. Este intercambio fue amistoso y en nada conflictivo, y me respondió que empezaba a entender lo que yo le estaba diciendo. Semanas después Josep M. me dijo: “Manolo, creo que le vas cayendo bien a mi padre y estás ganándote su confianza. Me ha dicho que le has hecho ver que quizás él tenía que empezar a hacer algunas cosas de otro modo. Y ciertamente nadie en el despacho le ha dicho nada parecido durante los últimos cuarenta años...”

»Otra anécdota tiene que ver con el cambio de decoración que Josep M. decidió llevar a cabo, cuando se dio a conocer a los

canvis en la titularitat i la direcció. Es va fer una redecoració tot conservant l'estil dels mobles antics.

»A la sala general de les oficines hi havia un gran quadre que presidia. El tema era una al·legoria sobre el treball, pintat per Darius Vilàs (1880-1950), un client del fundador del despatx que va pagar uns serveis jurídics amb aquella pintura.

»Al moment de la redecoració el Josep M. va autoritzar que el quadre fos canviat de lloc o venut. Vam avisar la Galeria Maragall i el senyor Maragall, fill del poeta i pare de l'actual President de la Generalitat, va venir a estudiar el quadre. Pocs dies després va fer una oferta i es va decidir vendre'l ja que el preu es va considerar convenient. Mentrestant, el Sr. Anzizu-pare no s'hi va oposar i va romandre “passivament no favorable”.

»A final d'any el despatx havia generat beneficis i el Josep M. va decidir un repartiment de beneficis en metàl·lic per al seu pare i per a mi, el nou gerent.

»Entrat l'any següent, el Sr. Anzizu-pare em va convidar a casa seva: “Sr. Vallejo, si li plau, pugí que li voldria ensenyar una cosa que penso que tindrà curiositat de veure”. No em podia imaginar el que em vaig trobar: el quadre del Darius Vilàs que presidia un dels salons del domicili del Sr. Anzizu-pare, el qual, tot somrient, em va dir: “No he gosat esmenar-li la plana, però, sia com sia, el

clientes los cambios en la titularidad y la dirección. Se hizo una redecoración conservando el estilo de los muebles antiguos.

»En la sala general de las oficinas había un cuadro que presidía, cuyo tema era una alegoría sobre el trabajo, pintado por Darius Vilàs (1880-1950), cliente del fundador del despacho que pagó unos servicios jurídicos con este lienzo.

»En el momento de la redecoración Josep M. autorizó que el cuadro fuera cambiado de lugar o vendido. Avisamos a la Galería Maragall y el señor Maragall, hijo del poeta y padre del actual Presidente de la Generalitat, vino a estudiar el cuadro. Pocos días después hizo una oferta y se decidió venderlo por considerar el precio conveniente. Mientras, el Sr. Anzizu-padre no se opuso y permaneció “pasivamente no favorable”.

»A fin de año el despacho había generado beneficios y Josep M. decidió un reparto de beneficios en metálico para su padre y para mí, el nuevo gerente.

»Ya dentro del año siguiente, el Sr. Anzizu-padre me invitó a subir a su casa: “Sr. Vallejo, si gusta, suba por favor a mi casa que quiero enseñarle algo que pienso que tendrá curiosidad por ver”. No me podía imaginar lo que me encontré: el cuadro de Darius Vilàs presidía uno de los salones del domicilio particular del Sr. Anzizu-padre, quien, sonriente, me dijo: “No he osado enmendarle la plana, pero como quiera que sea, el

CELEBRACIÓ A FINCAS ANZIZU

DESPATX DE SR. JOSEP M. DE ANZIZU FUREST

PINTURA DE DARIUS VILÀS

quadre torna a ser a Ca L'Anzizu, on el meu pare volia que fos. Mercès a la seva bona gestió com a gerent i al repartiment de beneficis, he anat a Can Maragall i he pogut recomprar el quadre... ” No va caldre llavors, ni crec que ara, cap comentari... (...)

»El Sr. Anzizu-pare em va honrar amb la seva amistat fins al seu traspàs. Durant gairebé vint anys el vaig anar a visitar un cop cada dos anys, coincidint amb els meus viatges a Barcelona. Jo li explicava les meves “aventures” humanes i professionals a Sud-amèrica i la Xina. Em rebia al saló de decoració xinesa de casa seva, després de “fer la visita al quadre de Darius Vilàs”. La seva dona feia preparar una safata amb cafè amb llet i unes pastes, tot dient-me quan la serventa ho portava: “Vostè, Sr. Vallejo, és home de molta vida i necessita

cuadro vuelve a estar en casa Anzizu, dónde mi padre quería que estuviera. Gracias a su buena gestión como gerente y al reparto de beneficios, he ido a la galería de arte de los Maragall y he podido recomprar el cuadro... ” No precisó entonces, ni creo que ahora, ningún comentario... (...)

»El Sr. Anzizu-padre me honró con su amistad hasta su muerte. Durante casi veinte años le fui a visitar una vez cada dos años, coincidiendo con mis viajes a Barcelona. Yo le explicaba mis “aventuras” humanas y profesionales en Suramérica y China. Me recibía en el salón de decoración china de su casa, en el 4-1 de Pelai 48, tras “hacer la visita al cuadro de Darius Vilàs”. Su esposa hacía preparar una bandeja con café con leche y unas pastas, y cuando la sirvienta lo traía aprovechaba la ocasión para decirme: “Usted, Sr. Vallejo, es hombre de

estar bien alimentat.” Entranyable. El Sr. Anzizu era un gran relator d'històries: m'explicava anècdotes d'uns advocats coneguts seus de l'Argentina. També històries del Barça, on ell havia estat tresorer durant els anys de la postguerra. També em va relatar les gestions amb un altre grup de professionals per crear el que anys després va ser ESADE. (...)

»Tornant a les anècdotes, el cas és que finalment la plana es va esmenar i el quadre de Darius Vilàs “goza de buena salud”: actualment està penjat al domicili d'Antoni M. Anzizu a Sant Iscle d'Empordà. Vegeu la fotografia digital que el seu propietari m'ha fet arribar.

»Tot això em conforta dels meus pecadillos de joventut, i puc repetir la dita que el Sr. Anzizu-pare em va ensenyar: “Estimado colega y, sin embargo, amigo...” SHENYANG (ANTIGA MANXÚRIA), XINA - 29 FEBRER 2004

NOCES DE PLATÍ (1904-1979)

La tradició de l'empresa familiar embolcalla tots els actes commemoratius amb una component biogràfica ineludible. Per això és emotiu repassar el brindis de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell el 22 de juny de 1979 per celebrar les noces d'or del seu matrimoni i les noces de platí del despatx. En aquells moments la direcció operativa de l'empresa estava a càrrec de l'Administrador de Finques Sr. Antonio Mallafre.

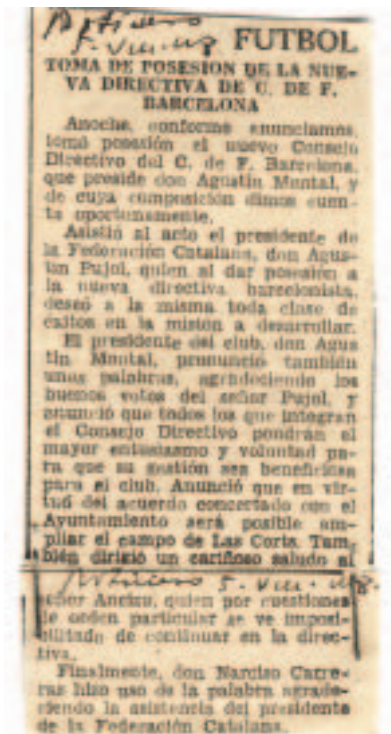
mucha vida y necesita estar bien alimentado.” Entrañable. El Sr. Anzizu era un gran relator de historias: me explicaba anécdotas de unos abogados de Argentina. También historias del Barça, club en el que había sido tresorer en los años de la posguerra. También me relató sus gestiones con otro grupo de profesionales para crear lo que años después fue ESADE. (...)

»Volviendo a las anécdotas, el caso es que finalmente se enmendó la plana y el cuadro de Darius Vilàs “goza de buena salud”: actualmente está colgado en el domicilio de Antoni M. de Anzizu en Sant Iscle d'Empordà. Aquí podéis ver la fotografía digital que su propietario me ha hecho llegar.

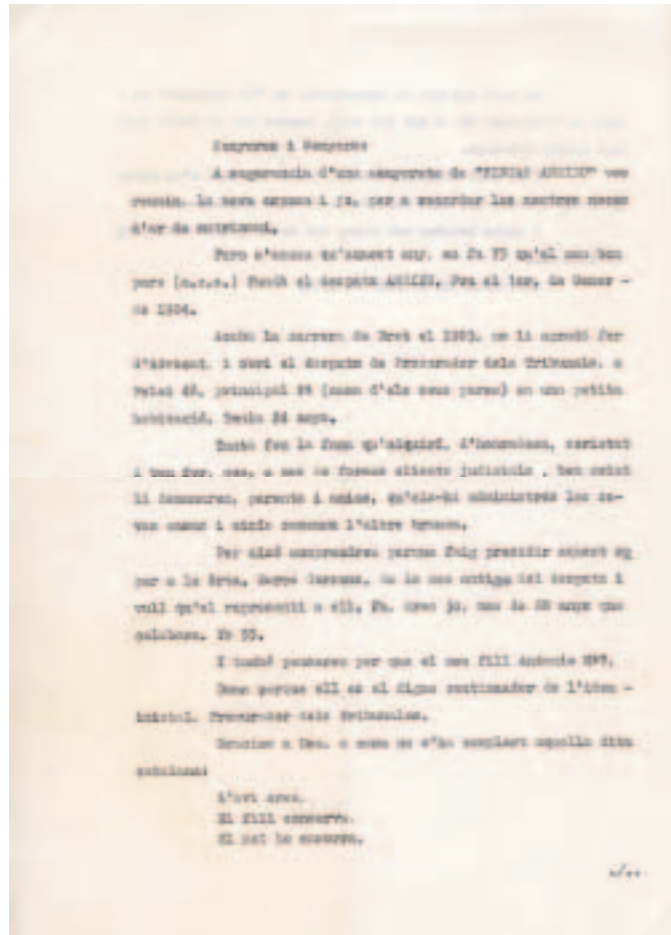
»Todo ello me conforta de mis “pecadillos” de juventud, y puedo repetir las palabras que el Sr. Anzizu-padre me enseñó: “Estimado colega y, sin embargo, amigo...” SHENYANG (ANTIGUA MANCHURIA), CHINA - 29 FEBRERO 2004.

BODAS DE PLATINO (1904-1979)

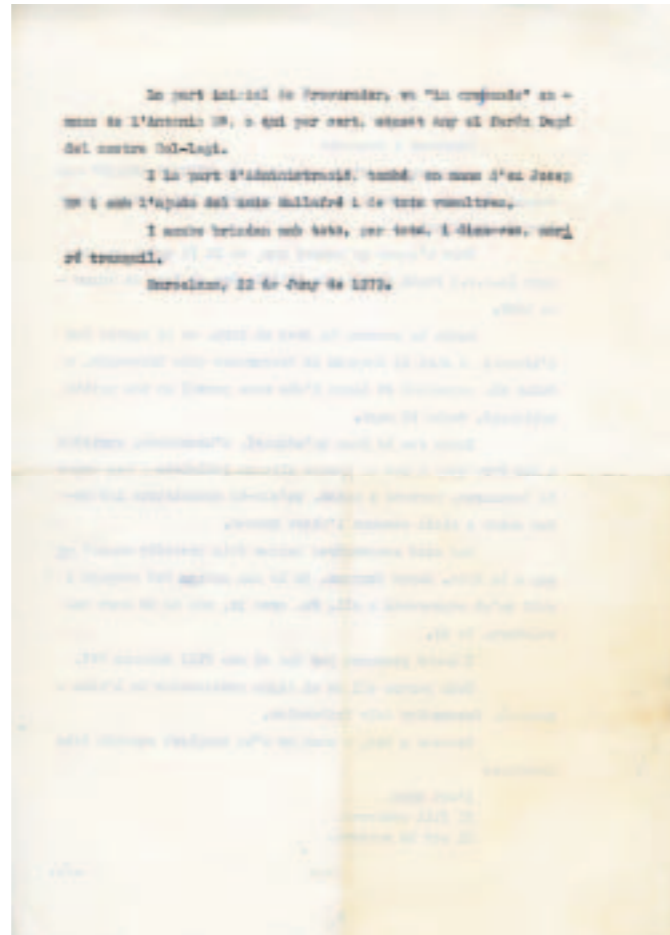
La tradición de la empresa familiar envuelve todos los actos conmemorativos con una componente biográfica ineludible. Por esto es emotivo repasar el brindis de Josep Ignasi de Anzizu Borrell el 22 de junio de 1979 para celebrar las bodas de oro de su matrimonio y las bodas de platino del despacho. En aquellos momentos la dirección operativa de la empresa estaba a cargo del Administrador de Fincas Sr. Antonio Mallafre.

JOSEP IGNASI DE ANZIZU I EL BARÇA

BRINDIS DE JOSEP IGNASI DE ANZIZU I BORRELL A LES NOCES DE PLATÍ

1982: TRASLLAT A GRAN VIA 631

La bona marxa de l'empresa i la corresponent manca d'espai a Pelai 48, va obligar el 1982 al trasllat a Gran Via de les Corts Catalanes 631, un immoble de la família Barba que Fincas Anzizu administrava des dels anys vint.

Al despatx, a final dels anys 90, hi treballaven gairebé trenta persones de les quals gairebé la meitat tenien titulació universitària o similar i eren responsables de la cartera de determinats clients. Quatre d'aquests professionals tenien una participació en les accions de la societat limitada que s'havia creat i tot el personal rebia anualment una part del benefici abans d'impostos obtingut per l'empresa.

Els 90 anys de Fincas Anzizu (1904-1994)

L'acta núm. 5 llegida durant el "dinar de beneficis" de 1994 (redactada pel Departament d'Obres), deixa constància lúdica dels 90 anys de l'empresa i del seu esperit:

«Avui, 4 de març de 1994... té un caire més intens ja que coincideix amb el 90è aniversari de la fundació. No abunden els despatxos que poden celebrar quasi un segle d'existència. Per això, una fita com aquesta, que ens omple d'orgull, cal que sigui celebrada. (...)

»L'avi Anzizu va començar la seva tasca

TRASLADO A GRAN VIA 631

La buena marcha de la empresa, y la correspondiente falta de espacio en Pelai 48, obligó en 1982 al traslado a Gran Vía de les Corts Catalanes 631, un inmueble de la familia Barba que Fincas Anzizu administraba desde los años veinte.

En el despacho, a fines de los 90, trabajaban casi treinta personas, de las cuales casi la mitad tenían titulación universitaria o similar y eran responsables de la cartera de determinados clientes. Cuatro de estos profesionales tenían una participación en las acciones de la sociedad limitada que se había creado y todo el personal recibía anualmente una parte del beneficio antes de impuestos obtenido por la empresa.

Los 90 años de Fincas Anzizu (1904-1994)

Una acta –la nº 5– leída durante la "cena de beneficios" de 1994 (redactada por el Departamento de Obras), deja constancia lúdica de los 90 años de la empresa y de su espíritu:

«Hoy, 4 de marzo de 1994... tiene un cariz más intenso puesto que coincide con el 90 aniversario de su fundación. No abundan los despachos que puedan celebrar casi un siglo de existencia. Por ello, hay que celebrar un hito como este, que nos llena de orgullo. (...)

»El abuelo Anzizu empezó su tarea con

Tradició i Futur

DISSENY DE FINCAS ANZIZU CREAT PER MARTA MECA, DE BIT COMUNICACIÓ

GERMANS ANZIZU JUNT A L'ADVOCAT SR. A. GUERRA, 1987

SEGONA I TERCERA GENERACIÓ DE FINCAS ANZIZU

CELEBRACIÓ DE 90 ANYS DE FINCAS ANZIZU

amb un sol col·laborador; en integrar-se al despatx el seu fill, el benvolgut Sr. Josep Ignasi, ja n'eren setze i, ara, sota la direcció del nét, anomenat Josep M. com el fundador, ja en som 30 els col·laboradors, nombre que, per a un despatx d'aquesta professió, és força important.

»Malgrat els núvols que enteranyinen tot el mercat i que han obligat a fer "estintolaments" a tort i a dret, el Departament d'Obres, que té la satisfacció d'haver col·laborat a la "construcció" d'aquesta trobada junt amb els altres companys fem vots per un futur sòlid de Fincas Anzizu...»

VERS UNA ORGANITZACIÓ "EFICIENT"

Probablement una de les peculiaritats de Fincas Anzizu durant el període 1975-2002 va ser la descentralització organitzativa, aspecte poc corrent en petites empreses de serveis. Josep M. de Anzizu no va deixar mai de costat les seves activitats professionals com a consultor en temes d'organització i com a professor en escoles d'administració d'empreses tant aquí com a l'estranger. I alhora va intentar posar en pràctica, en l'empresa pròpia, les seves teories sobre els avantatges d'aprofitar el capital humà de les organitzacions i fer-les socialment i econòmicament més eficients. Josep M. de Anzizu sempre va portar directament la coordinació d'un excel·lent equip de professionals que acceptaven els valors culturals de l'empresa i que, de fet, van ser els responsables davant els clients.

un solo colaborador; al integrarse al despacho su hijo, el querido Sr. Josep Ignasi, ya eran dieciséis y, ahora, bajo la dirección de su nieto, llamado Josep M. como el fundador, ya somos 30 los colaboradores, número que, para un despacho de esta profesión, es bastante importante.

»Pese a las nubes de telaraña que oscurecen el mercado y que han obligado a hacer "apuntalamientos" a diestro y siniestro, el Departamento de Obras, que ha colaborado en la "construcción" de este "encuentro" junto con los demás compañeros hacemos votos por un futuro sólido de Fincas Anzizu...»

HACIA UNA ORGANIZACIÓN "EFICIENTE"

Probablemente una de las peculiaridades de Fincas Anzizu durante el período 1975-2002 fue su descentralización organitzativa, aspecto poco corriente en pequeñas empresas de servicios. Josep M. de Anzizu no dejó nunca de lado sus actividades profesionales como consultor en temas de organización y como profesor en escuelas de administración, tanto españolas como extranjeras. Y, a la vez, intentó poner en práctica, en su propia empresa, sus teorías sobre las ventajas de aprovechar el capital humano de las organizaciones para hacerlas social y económicamente más eficientes. Josep M. de Anzizu siempre llevó directamente la coordinación de un excelente equipo de profesionales que aceptaban los valores culturales de la empresa y que, de hecho, fueron los responsables ante los clientes.

Es pot afirmar que, en el moment d'iniciar-se l'etapa actual, l'empresa gaudia d'una bona salut social i econòmic, i disposava d'una estructura humana sòlida de cara al seu futur. En l'entorn acadèmic se la considerava un cas exemplar de gestió "humanística" i a la vegada "eficaç" i va ser objecte de diversos articles i casos empresarials.

1989: CENTER FOR ORGANISATIONAL STUDIES

A partir de 1989, una part del benefici anual de l'empresa es destinava al finançament del *Center for Organisational Studies*, entitat creada per Josep M. de Anzizu juntament amb altres professionals de diferents països, que té per objecte l'intercanvi d'idees i experiències sobre com aconseguir organitzacions -empresarials o sense ànim de lucre- més eficaces des del punt de vista humà, econòmic i social. Aquest centre està gestionat des de l'any 2002 per EADA (Escola d'Administració d'Empreses) amb l'ajut de diverses empreses i fundacions, entre elles la Fundació Josep M. de Anzizu.

Una Fundació que també impulsa les activitats culturals del Castell de Castellterçol, situat en una finca propietat de Josep M. de Anzizu i de la seva dona, Terry Roberts. Ella és qui s'ocupa de supervisar les activitats agrícoles i de turisme rural que tenen lloc en el castell i els seus voltants.

Se puede afirmar que, al iniciarse la etapa actual, la empresa disfrutaba de buena salud social y económica, y disponía de una estructura humana sólida de cara a su futuro. En el entorno académico era considerada como un caso ejemplar de gestión "humanística" y a la vez "eficaz" y fue objeto de varios artículos y casos empresariales.

CENTER FOR ORGANISATIONAL STUDIES (1989)

A partir de 1989, una parte del beneficio anual se destinaba a la financiación del *Center for Organisational Studies*, entidad creada por Josep M. de Anzizu junto con otros profesionales de distintos países, que tiene por objeto el intercambio de ideas y experiencias sobre cómo lograr organizaciones -empresariales o sin ánimo de lucro- más eficaces desde el punto de vista económico y social. Este centro está gestionado desde 2002 por EADA (Escuela de Administración de Empresas) con la ayuda de varias empresas y fundaciones, entre ellas la Fundación Josep M. de Anzizu.

Una Fundación que también impulsa las actividades culturales del Castillo de Castellterçol, ubicado en una finca propiedad de Josep M. de Anzizu y de su esposa, Terry Roberts. Ella es quien se ocupa de supervisar las actividades agrícolas y de turismo rural que tienen lugar en el Castillo y sus alrededores.

CASTELL DE CASTELLTERÇOL

PARTICIPANTS A LA TAULA RODONA DEL COS 2004

CINQUENA ETAPA

2002

QUINTA ETAPA

2004

MIRANT AL FUTUR

MIRANDO AL FUTURO

ENTREVISTA A LA VANGUARDIA

Des dels inicis dels anys noranta, Josep M. de Anzizu parlava sovint amb el seu pare Josep Ignasi sobre les possibles alternatives per tal de donar continuïtat al negoci familiar, ja que ell no tenia descendència. Una d'aquestes era la possibilitat de formar part d'un grup a nivell europeu –tal com ell mateix havia aconsellat, com a assessor independent, en altres sectors empresarials–, una opció que no s'havia de descartar.

Pensant a llarg termini i donada la liberalització econòmica i financera de la Unió Europea, aquesta podria ser una alternativa vàlida per assegurar la continuïtat, encara que aleshores no s'havia produït cap experiència similar, si més no en el cercle de les empreses locals.

Al llarg de la dècada es van produir contactes –més o menys intensos– amb alguns grups europeus i fins i tot un intent, juntament amb una empresa belga de característiques semblants a Fincas Anzizu, d'iniciar una xarxa d'empreses independents de mitjana grandària que cobrís els principals països europeus.

A nivell dels professionals que eren accionistes de l'empresa, s'estava d'acord a considerar una proposta externa si algun dia s'entrava en contacte amb un grup fort, seriós i amb valors culturals semblants.

Desde los inicios de los años noventa, Josep M. de Anzizu hablaba a menudo con su padre Josep Ignasi sobre las posibles alternativas para dar continuidad al negocio familiar, puesto que él no tenía descendencia. Una de ellas era la posibilidad de formar parte de un grupo a nivel europeo –tal como él mismo había aconsejado, como asesor independiente, en otros sectores empresariales–, una opción que no se debía descartar.

Pensando a largo plazo y dada la liberalización económica y financiera de la Unión Europea, esta podría ser una alternativa válida para asegurar la continuidad, aunque en aquel entonces no se había producido ninguna experiencia similar, cuando menos en el círculo de las empresas locales.

A lo largo de la década se produjeron contactos –más o menos intensos– con algunos grupos europeos e incluso un intento, junto con una empresa belga de características parecidas a Fincas Anzizu, de iniciar una red de empresas independientes de tamaño medio que cubriera los principales países europeos.

A nivel de los profesionales que eran accionistas de la empresa, se estaba de acuerdo en considerar una propuesta externa si algún día se entraba en contacto con un grupo fuerte, serio y con valores culturales parecidos.

NEGOCIACIONS AMB GFF

Aquesta oportunitat es va presentar al final de l'any 2000, quan un representant de l'empresa francesa GFF, pertanyent a ICADE, del grup immobiliari de la "Caisse des Dépôts et Consignations", va entrar en contacte amb Fincas Anzizu. GFF, que es dedica a l'administració i a la transacció, volia establir-se a Espanya i, inicialment, adquirir una administració de finques de Barcelona amb la idea d'anar-se implantant posteriorment en altres capitals europees.

Les negociacions van incloure entrevistes i reunions dels directius de l'una i l'altra firma, tant a París com a Barcelona, que van posar de manifest les moltes similituds a nivell professional i cultural existents, així com la idea que un acord entre les dues entitats podria representar una sinergia important.

L'acord –pel qual GFF adquiria el noranta per cent de Fincas Anzizu i el deu per cent restant es mantenia en mans de l'antic propietari– es va signar formalment a la meitat de 2002 amb efectes a partir del primer de gener del mateix any. L'equip de l'empresa continuava com abans i Josep Maria de Anzizu passava a col·laborar com a President del Consell d'Administració i assessor. Al mateix temps, Alex Esteve –jove advocat amb diversos anys a l'empresa– es preparava per assumir-ne la direcció operativa sota la supervisió del Conseller-Delegat Sr. Jacques Bollet.

NEGOCIACIONES CON GFF

Esta oportunidad se presentó a fines del año 2000, cuando un representante de la empresa francesa GFF, perteneciente a ICADE, del grupo inmobiliario de la Caisse des Dépôts et Consignations, entró en contacto con Fincas Anzizu. GFF, que se dedica a la administración y a la transacción, quería establecerse en España e, inicialmente, adquirir una administración de fincas de Barcelona con la idea de irse implantando posteriormente en otras capitales europeas.

Las negociaciones incluyeron entrevistas y reuniones de los directivos de una y otra firma, tanto en París como en Barcelona, que pusieron de manifiesto las muchas similitudes a nivel profesional y cultural existentes, así como la idea de que un acuerdo entre las dos entidades podría representar una sinergia importante.

El acuerdo –por el que GFF adquiría el noventa por ciento de Fincas Anzizu y el diez por ciento restante se mantenía en manos del antiguo propietario– se firmó formalmente a mitad de 2002 con efectos a partir del primero de enero del mismo año. El equipo de la empresa continuaba como antes y Josep Maria de Anzizu pasaba a colaborar como Presidente del Consejo de Administración y asesor. Al mismo tiempo, Alex Esteve –joven abogado con varios años en la empresa– se preparaba para asumir la dirección operativa de la misma bajo la supervisión del Consejero-Delegado Sr. Jacques Bollet.

JACQUES BOLLET I JOSEP M. DE ANZIZU, A BARCELONA
MEETING POINT

SALA DE REUNIÓ I BIBLIOTECA DE JOSEP M. DE ANZIZU FUREST A FINCAS ANZIZU

La transició cap a una empresa amb una base fortament implantada al llarg dels anys i, al mateix temps, amb una obertura al tipus de serveis que exigeix l'entorn local i internacional, és el repte que assumeixen els directius de Fincas Anzizu en el moment de redactar-se aquestes línies.

A curt i mitjà termini es preveuen accions concretes per adaptar-se als canvis que comportarà la reestructuració de les activitats immobiliàries de la Caisse des Dépôts al voltant del grup ICADE de recent constitució.

Però en tot cas la realitat d'un equip eficaç i els seus valors integrats en un grup de vocació europea són la millor garantia que, més enllà de les circumstàncies concretes de cada moment, s'aconseguirà la continuïtat i el desenvolupament de l'empresa al llarg dels propers anys.

La transición hacia una empresa con una base fuertemente implantada a largo de los años y, al mismo tiempo, con una apertura al tipo de servicios que exige el entorno local e internacional, es el reto que asumen los directivos de Fincas Anzizu en el momento de redactarse estas líneas.

A corto y medio plazo se prevén acciones concretas para adaptarse a los cambios que comportará la reestructuración de las actividades inmobiliarias de la Caisse des Dépôts alrededor del grupo ICADE de reciente constitución.

Pero en todo caso la realidad de un equipo eficaz y los valores del mismo integrados en un grupo de vocación europea son la mejor garantía de que, más allá de las circunstancias concretas de cada momento, se conseguirá la continuidad y desarrollo de la empresa a lo largo de los próximos años.

CLIENTS

I COL·LABORADORS

CLIENTES

Y COLABORADORES

Es fa difícil fer una selecció objectiva dels principals clients i col·laboradors de Fincas Anzizu des dels seus inicis fins avui. De totes maneres cal fer una menció especial de persones i entitats –i cal demanar excuses per endavant als qui mereixerien ser esmentats i no ho siguin per oblit– com tot seguit referim.

Pel que fa als clients, és interessant assenyalar que tant el despatx com després l'empresa no han tingut mai una dependència d'un nombre petit de clients, sinó al contrari: són nombrosos i pertanyen a diferents classes socials. Cal destacar, però, les famílies Barba, Brugarolas, Fatjó, Vilaclara, Borrell-Vilaseca, Nubiola, Nadal-Anzizu, etc. I, entre les entitats, d'una manera especial Metro 3 i sobretot "la Caixa". Fincas Anzizu va ser una de les empreses escollides per aquesta institució financera per vendre i posteriorment administrar part del seu patrimoni immobiliari a partir dels anys vuitanta i l'entrada d'immobles en la cartera de l'empresa va ser, en aquells moments, important per consolidar la seva situació.

Pel que fa als col·laboradors és de justícia mencionar els primers col·laboradors de Josep M. de Anzizu i Morell –Calvo, Gispert i Vilaseca especialment–, les tres persones que van conservar i preservar la documentació i part de la clientela durant la Guerra Civil –Mercè Corrons, Rosa Millet i Ramona Roure–, els principals empleats de Josep Ignasi de Anzizu

Se hace difícil realizar una selección objetiva de los principales clientes y colaboradores de Fincas Anzizu desde sus inicios hasta hoy. De todos modos es preciso hacer una mención especial de personas y entidades –y pedir excusas de antemano a quienes merecerían ser mencionados y no lo sean por olvido– como a continuación vamos a referir.

Con respecto a los clientes, es interesante señalar que tanto el despacho como después la empresa no tuvieron nunca una dependencia de un número reducido de clientes, antes al contrario: son numerosos y pertenecen a diferentes clases sociales. Hay que destacar, sin embargo, a las familias Barba, Brugarolas, Fatjó, Vilaclara, Borrell-Vilaseca, Nubiola, Nadal-Anzizu, etc. Y, entre las entidades, de un modo especial Metro 3 y sobre todo "la Caixa". Fincas Anzizu fue una de las empresas escogidas por esta institución financiera para vender y posteriormente administrar parte de su patrimonio inmobiliario a partir de los años ochenta y la entrada de inmuebles en la cartera de la empresa fue, en aquellos momentos, importante para consolidar su situación.

Con respecto a los colaboradores es de justicia mencionar a los primeros de Josep M. de Anzizu y Morell –Calvo, Gispert y Vilaseca especialmente–, las tres personas que conservaron y preservaron la documentación y parte de la clientela durante la Guerra Civil –Mercè Corrons, Rosa Millet y Ramona Roure–, los principales empleados de Josep Ignasi de Anzizu Borrell (los

Borrell (els tres abans esmentats, Montserrat Agustí i Dolors Pastor). En èpoques més recents s'ha de remarcar la important ajuda en diversos moments i períodes de les germanes Montserrat i Assumpció de Anzizu i Furest, així com la tasca diària dels principals directius –Eugènia Sanvicens, Miquel Corberó, Jean Strub, Joana Esteve i Alex Esteve– i la continuïtat de les persones que han col·laborat més de vint-i-cinc anys a l'empresa i que encara en formen part: Joaquina del Pino, Joan Portero, Mercè Vidal i Rosa M. Mestres.

La direcció actual recau en Josep M. de Anzizu, Jacques Bollet –Conseller Delegat– i Alex Esteve –Director general adjunt– i Rosa M. Mestres com a secretària.

Integren el Departament de la Propietat Vertical Eugènia Sanvicens, Teresa Adrià, Núria Serrano, Mercè Vidal i Marta Yagüez.

Integren el Departament de la Propietat Horizontal Miquel Corberó, Iolanda Budia, David Ribas, Núria Scatti, Maria Conesa, Anna Gázquez, M. José Montblanch, Jordi Roig i Alfred Villena.

Integren el Departament Comercial Joana Esteve, Àngel Blanch, Eulàlia Caballero i Francesc Campillo.

I integren els Serveis Centrals Jean Strub, Sara Biel, Adela Campos, Pilar Coderch, Joaquina del Pino, Katy Espinoza, Sònia Llop, Anna Martí, Joan Portero, Jordi Rubio i Paquita Santacreu al front de la Gestoria.

tres antes mencionados, Montserrat Agustí y Dolors Pastor). En épocas más recientes hay que destacar la importante ayuda en varios momentos y periodos de las hermanas Montserrat y Asunción de Anzizu y Furest, así como la tarea diaria de los principales directivos –Eugènia Sanvicens, Miquel Corberó, Jean Strub, Joana Esteve y Alex Esteve– y la continuidad de las personas que han colaborado en la empresa más de veinticinco años y que todavía están en activo: Joaquina del Pino, Joan Portero, Mercè Vidal y Rosa M. Mestres.

La dirección actual recae en Josep M. de Anzizu, Jacques Bollet –Consejero Delegado– y Alex Esteve –Director general adjunto– y Rosa M. Mestres como secretaria.

Integran el Departamento de la Propiedad Vertical Eugènia Sanvicens, Teresa Adrià, Núria Serrano, Mercè Vidal y Marta Yagüez.

Integran el Departamento de la Propiedad Horizontal Miquel Corberó, Iolanda Budia, David Ribas, Núria Scatti, Maria Conesa, Anna Gázquez, M. José Montblanch, Jordi Roig y Alfred Villena.

Integran el Departamento Comercial Joana Esteve, Àngel Blanch, Eulàlia Caballero y Francesc Campillo.

E integran los Servicios Centrales Jean Strub, Sara Biel, Adela Campos, Pilar Coderch, Joaquina del Pino, Katy Espinoza, Sònia Llop, Anna Martí, Joan Portero, Jordi Rubio y Paquita Santacreu al frente de la Gestoria.

CRONOLOGIA

DE FINCAS ANZIZU 1904-2004

Patriarca dels Anzizu: Juan José de Anzizu y de Yarza (Hernani 1802- Barcelona 1865).

Esposa del patriaca: Mercè Girona i Agrafel (Tàrrega), germana de Manuel Girona i Agrafel (Tàrrega 1818- Barcelona 1905).

1831 Juan José de Anzizu y de Yarza es casa amb Mercè Girona i Agrafel. Es traslladen a Barcelona, on ell arriba a ser Degà de la Facultat de Farmàcia (1857-1865).

Sor Eulàlia de Anzizu (nom eclesiàstic de Mercè de Anzizu i Vila, Barcelona 1868-1916), monja de Pedralbes i famosa poetessa.

Joan de Anzizu i Girona (rendista) es va casar amb Ignàsia Morell i Isern, pares de Josep Maria de Anzizu i Morell.

1880 Neix Josep M. de Anzizu i Morell, futur fundador de Fincas Anzizu.

1903 Josep Maria de Anzizu i Morell finalitza la carrera d'advocat a la Universitat de Barcelona. Pràctiques al despatx de Narcís Pla i Deniel, advocat de molt prestigi.

1904 1 de gener: Inici de les activitats del despatx de Josep M. de Anzizu i Morell, com a Procurador dels Tribunals al despatx a Pelai 48, principal segona, en una habitació de la casa dels seus pares.

Desembre: A la fi d'aquest any inicia l'administració de finques i el desembre de 2004 és, doncs, l'inici de l'actual *Fincas Anzizu*.

1907 3 de maig: Josep M. de Anzizu i Morell es casa amb Serafina Borrell de Zulueta, amb la qual va tenir un únic fill, Josep Ignasi.

Patriarca de los Anzizu: Juan José de Anzizu y de Yarza (Hernani 1802- Barcelona 1865)

Esposa del patriaca: Mercè Girona i Agrafel (Tàrrega), hermana de Manuel Girona i Agrafel (Tàrrega 1818- Barcelona 1905)

1831 Juan José de Anzizu y de Yarza se casa con Mercè Girona i Agrafel. Se trasladan a Barcelona: él llega a ser Decano de la Facultad de Farmacia (1857-1865).

Sor Eulàlia de Anzizu (nombre eclesiástico de Mercè de Anzizu i Vila, Barcelona 1868-1916), monja de Pedralbes y famosa poetisa.

Joan de Anzizu i Girona (rendista) se casó con Ignàsia Morell i Isern, padres de Josep Maria de Anzizu i Morell.

1880 Nace Josep M. de Anzizu i Morell, futuro fundador de Fincas Anzizu

1903 Josep Maria de Anzizu i Morell finaliza la carrera de abogado en la Universitat de Barcelona. Prácticas en el despacho de Narcís Pla i Deniel, abogado de mucho prestigio.

1904 1 de enero: Inicio de las actividades del despacho de Josep M. de Anzizu i Morell, como Procurador de los Tribunales en el despacho de Pelai 48, principal segunda, en una habitación de la casa de sus padres.

Diciembre: A fines de este año inicia la administración de fincas y el mes de diciembre de 2004 es, pues, el inicio de la actual *Fincas Anzizu*.

1907 3 de mayo: Josep M. de Anzizu i Morell se casa con Serafina Borrell de Zulueta, con la cual tuvo un único hijo, Josep Ignasi.

1908 22 d'agost: Naixement de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, fill del fundador i continuador de Fincas Anzizu. Trasllet del despatx a Balmes 16, principal segona. Primers dependents del despatx del fundador: Pura Martínez, Josep Calvo i López, Lluís M. de Gibert i de Camps i Francesc de P. Vilaseca R.

1912 Trasllet del despatx a Passeig de Gràcia 2,1-2.

1914 Desembre: Josep M. de Anzizu i Morell, en nom i representació de Gaudí, demana la certificació de l'acord de l'Ajuntament de Barcelona pel qual reconeix el caràcter artístic de la Casa Milà o La Pedrera, signat per l'alcalde Guillem de Boladeras i Romà.

1917-1918 Entren Ramona Roure, Rosa Millet i Mercè Corrons.

1921 29 d'octubre. Fotografia d'Homenatge a Josep Maria de Anzizu Morell de tot el seu equip de col·laboradors: Josep M. Calvo López, Salvador Bataller, Mercè Corrons, Lluís Gómez, Ramona Roure, Blai Garcia, Salvador Carcereny i una signatura il·legible.

1922 1 de setembre: Trasllet del despatx a Pelai 48, pral-2, que durarà fins al 1982.

1924 El 15 de juliol, incorporació al despatx de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, amb 15 anys, com a noi dels encàrrecs amb un sou de 50 pessetes el mes.

1927 Josep Ignasi de Anzizu Borrell es llicencia en dret, a 19 anys.

1928 Josep Ignasi de Anzizu i Borrell es casa amb Àngels Furest i Claramunt i tindran nou fills: Josep M. (1933), Maria Àngels, Antoni, Ignasi, Enric, Laura, Mercè, Montserrat i Assumpció.

1936 Col·lectivització del despatx.

1938 Mort de Josep Maria de Anzizu i Morell (1880-1938), el 12 de novembre.

1939 Represa de les activitats: Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, casat i amb tres fills, procedeix a una exemplar liquidació dels deutes derivats de la guerra, amb la venda de patrimoni personal.

1942 Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, vicedegà del Col·legi de Procuradors de Barcelona.

1972 L'1 de gener, Antoni M. de Anzizu i Furest inicia pel seu compte el despatx de procurador "Anzizu, Barba, López", i Fincas Anzizu deixa d'operar en aquest àmbit.

1908 22 de agosto: Nacimiento de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, hijo del fundador y continuador de Fincas Anzizu. Traslado del despacho a Balmes 16, principal segunda. Primeros dependientes del despacho del fundador: Pura Martínez, Josep Calvo y López, Lluís M. de Gibert y de Campos y Francesc de P. Vilaseca R.

1912 Traslado del despacho a Paseo de Gracia 2,1-2.

1914 Diciembre: Josep M. de Anzizu i Morell, en nombre y representación de Gaudí, pide la certificación del acuerdo del Ayuntamiento de Barcelona por el que se reconoce el carácter artístico de la Casa Milà o La Pedrera, firmado por el alcalde Guillem de Boladeras y Romà.

1917-1918 Entren Ramona Roure, Rosa Millet y Mercè Corrons.

1921 29 de octubre. Fotografía de Homenaje a Josep Maria de Anzizu i Morell de todo su equipo de colaboradores: Josep M. Calvo López, Salvador Bataller, Mercè Corrons, Lluís Gómez, Ramona Roure, Blai Garcia, Salvador Carcereny y una firma ilegible.

1922 1 de septiembre: Traslado del despacho a Pelai 48, pral-2, que durará hasta 1982.

1924 El 15 de julio, incorporación al despacho de Josep Ignasi de Anzizu y Borrell, con 15 años, como chico de los recados con un sueldo de 50 pesetas al mes.

1927 Josep Ignasi de Anzizu i Borrell se licencia en derecho con sólo 19 años.

1928 Josep Ignasi de Anzizu i Borrell se casa con Àngels Furest i Claramunt y tendrán nueve hijos: Josep M. (1933), Maria Àngels, Antoni, Ignasi, Enric, Laura, Mercè, Montserrat y Assumpció.

1936 Colectivización del despacho.

1938 Muerte de Josep Maria de Anzizu i Morell (1880-1938), el 12 de noviembre.

1939 Reanudación de las actividades: Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, casado y con tres hijos, procede a una ejemplar liquidación de las deudas derivadas de la guerra, con la venta de patrimonio personal.

1942 Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, vicedecano del Colegio de Procuradores de Barcelona.

1972 1 de enero: Antonio María de Anzizu y Furest inicia por su cuenta el despacho de procurador "Anzizu, Barba, López", y Fincas Anzizu deja de operar en este ámbito.

1974 Josep M. de Anzizu i Furest accepta el traspàs de la titularitat de Fincas Anzizu, de mans del seu pare Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, que continuarà col·laborant com a conseller sense funcions de direcció executiva.

1975 S'incorpora Manuel Vallejo com a gerent de Fincas Anzizu, que posa en marxa una nova organització empresarial juntament amb els germans Anzizu, Josep M. i Antoni M.
15 d'octubre: Inici de les *Memòries* de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell.

1977 Manuel Vallejo, gerent de Fincas Anzizu, deixa l'empresa. S'incorpora Eugènia Sanvicens. Antonio Mallafre, nou gerent de Fincas Anzizu

1979 Noces de platí de Fincas Anzizu (1904-1979), que se celebren el 22 de juny.

1982 Trasllet a Gran Via de les Corts Catalanes 631.

1984 Antonio Mallafre deixa la gerència de Fincas Anzizu. Josep M. de Anzizu dedica el despatx del carrer Pelai a oficina d'API. Antoni M. de Anzizu es trasllada al carrer Còrsega el mes d'agost de 1984.

1989 Adquisició del Castell de Sant Miquel de Castellterçol, finca habitual d'estiueig llogada pels Anzizu fins que les dues germanes propietàries fan la venda a Josep M. de Anzizu i Terry Roberts. Creació del *Center for Organisational Studies* per part de la Fundació Josep M. de Anzizu i des de 2002 gestionada per un consorci encapçalat per EADA.

1990 Assumpció de Anzizu Furest, la germana petita, posa despatx pel seu compte al carrer Balmes.

1994 90è Aniversari de Fincas Anzizu, celebrat el 4 de març.

1995 Fincas Anzizu es converteix en Societat Limitada.

1997 Mort de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell el 10 de febrer, a l'edat de 88 anys.

2002 GFF-Caisse de Dépôts adquireix el 90% de Fincas Anzizu.

1974 Josep M. de Anzizu y Furest acepta el traspaso de la titularidad de Fincas Anzizu, de manos de su padre Josep Ignasi de Anzizu i Borrell, que seguirá colaborando como consejero sin funciones de dirección ejecutiva.

1975 Se incorpora Manuel Vallejo como gerente de Fincas Anzizu, que pone en marcha una nueva organización empresarial junto a los hermanos Anzizu, Josep M. y Antoni M.
15 de octubre: Inicio de las *Memòries* de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell.

1977 Manuel Vallejo, gerente de Fincas Anzizu, deja la empresa. Se incorpora Eugènia Sanvicens. Antonio Mallafre, nuevo gerente de Fincas Anzizu

1979 Bodas de platino de Fincas Anzizu (1904-1979), que se celebran el 22 de junio.

1982 Traslado a Gran Via de les Corts Catalanes 631.

1984 Antonio Mallafre deja la gerencia de Fincas Anzizu. Josep M. de Anzizu dedica el despacho de la calle Pelai a oficina d'API. Antoni M. de Anzizu se traslada a la calle Còrsega en agosto de 1984.

1989 Adquisición del Castillo de Sant Miquel de Castellterçol, finca habitual de veraneo alquilada por los Anzizu hasta que las dos hermanas propietarias lo venden a Josep M. de Anzizu y Terry Roberts. Creación del *Center for Organisational Studies* por parte de la Fundació Josep M. de Anzizu y desde 2002 gestionada por un consorcio encabezado por EADA.

1990 Asunción de Anzizu Furest, la hermana pequeña, pone despacho por su cuenta en la calle Balmes.

1994 90 Aniversario de Fincas Anzizu, celebrado el 4 de marzo.

1995 Fincas Anzizu se convierte en Sociedad Limitada.

1997 Muerte de Josep Ignasi de Anzizu i Borrell el 10 de febrero, a los 88 años.

2002 GFF-Caisse de Dépôts adquire el 90% de Fincas Anzizu.

ESTE LIBRO SE TERMINÓ DE IMPRIMIR EL DÍA 14 DE OCTUBRE DE 2004, CON MOTIVO DEL CENTENARIO DE FINCAS ANZIZU (1904-2004) EN GRÀFIQUES CIRERA DE CASTELLTERÇOL (BARCELONA). LA EDICIÓN SE REALIZÓ AL CUIDADO DE RAMON BALASCH Y JORGE COLOMBO BAJO LA DIRECCIÓN DE JOSEP M. DE ANZIZU I FUREST

AQUEST LLIBRE S'HA ACABAT D'IMPRIMIR EL DIA 14 D'OCTUBRE DE 2004, AMB MOTIU DEL CENTENARI DE FINCAS ANZIZU (1904-2004) A GRÀFIQUES CIRERA DE CASTELLTERÇOL (BARCELONA). L'EDICIÓ HA ESTAT FETA A CURA DE RAMON BALASCH I JORGE COLOMBO SOTA LA DIRECCIÓ DE JOSEP M. DE ANZIZU I FUREST